

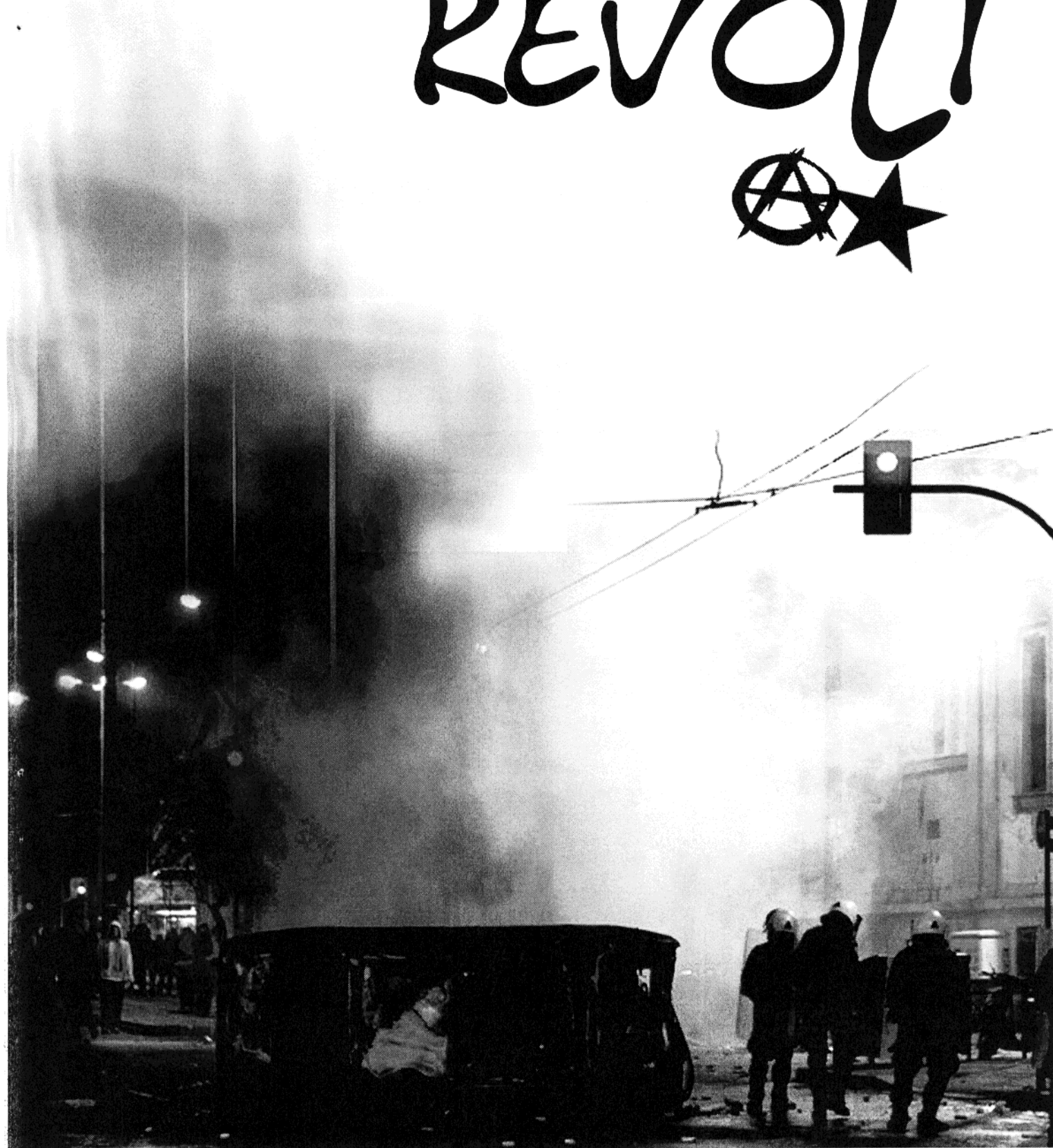
#2 16_12_08

έντυπο της κατάληψης ΑΣΟΕΕ

katalipsiasoee.blogspot.com

www.radio98fm.org

REVOLT

Σε μια κοινωνία όπου η κλοπή
είναι μια καθημερινή πρακτική
από τη θεσμισμένη εξουσία και τα αφεντικά
(ομόλογα, βατοπέδιο, ασφαλιστικά ταμεία, χρηματιστήριο...)

Σε μια κοινωνία όπου ο καθένας
λειτουργεί μόνο για την πάρτη του και όποιος προλάβει πρόλαβε...

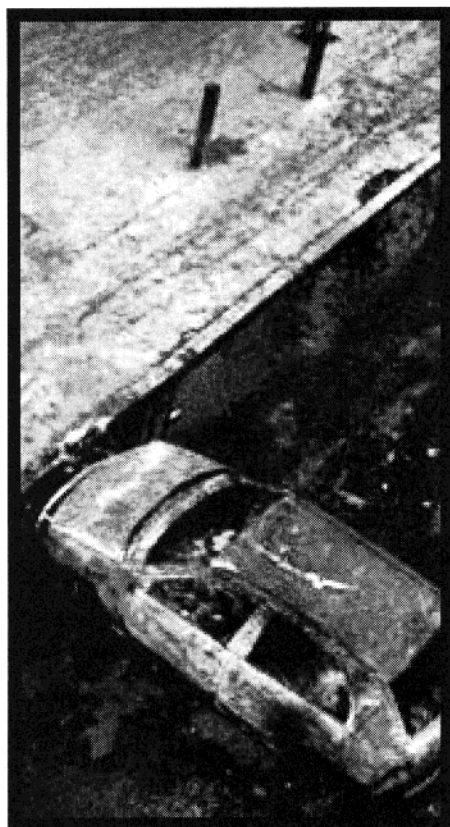
Όσοι μέσα σε αυτή τη συνθήκη μιλούν για
πλιάτσικο από τους μετανάστες, έχουν ένα πτώμα στο στόμα τους

**Αλληλεγγύη στους μετανάστες που συνελήφθησαν
απαλλοτριώνοντας προϊόντα από τα ράφια πολυκαταστημάτων**

**Εκδίκηση για τα 18 (τουλάχιστον) χρόνια
πλιάτσικου στις ζωές μας**

ένας μετανάστης

editorial

Ολόκληρη η πόλη μοιάζει σαν μετά από σεισμό. Αυτά που κήκχαν φτάνουν για να προκαλέσουν μια νέα ανάφλεξη και αυτά που έμειναν είναι αρκετά ώστε να προκαλούν προς το ολοκληρωτικό της παρανόλημα. Αυτοί που δεν βλέπουν το ηφαίστειο, λέει, πως αιφνιδιάζονται από την λάβα. Αλλά τώρα κανείς δεν μπορεί να παραβλέψει τον κρατήρα. Όλα εκείνα τα σημεία τόσο στο φανταστικό όσο και στο υλικό επίπεδο που απελευθερώθηκαν και τώρα βρίσκονται σε μια φρενήρη πορεία αναδημιουργίας. Η κοινωνική συνοχή διαρρηγνύεται, ο δημοκρατικός λόγος βρίσκεται σε αμφισβήτηση και οι κυρίαρχοι συμβολισμοί απονοσηματοδοτούνται. Μυρίζοντας στάχτη, τα λόγια των μαθητών βγάζουν φλόγες. Και πατώντας μέσα στις λάσπες των καθαριστικών του δήμου τα μάτια πετούν σπίθες, ενώ όλοι μιλάνε για την σημασία αυτής της εξέγερσης.

Έδαφος. Μετά από όλη αυτή την οπισθοχώρηση.

Έδαφος ανατροπής της κανονικότητας και ανακατάληψης της καθημερινότητάς. Έδαφος μέσα από το οποίο μας δίνεται η δυνατότητα να εφορμήσουμε και για το υπόλοιπο. Η (πρωην) ΑΣΟΕΕ ως ένα από τα πολλά σημεία του «χώροχρόνου» που έχει απελευθερωθεί, αυτοοργανωμένα, οριζόντια και αντιεραρχικά, αποτελεί ένα ανάχωμα στην επιστροφή στην κανονικότητα και ένα εργαστήριο για την περαιτέρω εδαφική επανοικειοποίηση.

Αυτή είναι η έντυπη μορφή μερικών από αυτά
που θέλουμε να πούμε και κυρίως να ζήσουμε...

κάθε μέρα συνάντηση κατάληψης ΑΣΟΕΕ στις 20:00

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΜΕ ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Η δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στις 6 Δεκέμβρη πυροδοτεί γενικευμένες συγκρούσεις. Ο κόσμος αντιδρά με το μόνο τρόπο που μπορεί να απαντήσει σε μία κρατική δολοφονία - με επίθεση. Τη Δευτέρα οι μαθητές, μαζικά, επιτίθενται στη βουλή και σε αστυνομικά τμήματα. Πέντε μέρες μετά η συνέχιση των συγκρούσεων δείχνει ότι, όσοι ακόμα μιλάνε για απλή εκδίκηση, είναι αφελείς.

Η δολοφονία αυτή δεν ήταν τυχαία, ήταν πιθανή. Όπως πιθανή πρέπει να είναι η αντίδρασή σου όταν ξεκινάς απ' τα πέντε, διασχίζεις κάγκελα και πόρτες που ανοίγουν με χρονοδιακόπτες. Σώνει και καλά έτοιμος να αντιμετωπίσεις το σχολικό φόρτο συνεχίζεις με το να μάθεις ουσιαστικά το άγχος της απόδοσης, της αξιολόγησης, της βαθμολογίας και του ξαφνικού τεστ. Οι προσδοκίες της οικογένειας μεγάλες και οι εσωτερικές διακρίσεις σε καλούς και κακούς, ξένους και έλληνες, φυτά και σκράπες διαμορφώνουν την ψυχολογία σου και τον τρόπο που αντιμετωπίζεις τους γύρω σου. Έπειτα σου αποκαλύπτουν ότι όλ' αυτά δεν είναι αρκετά• ο χρόνος σου πρέπει να συρρικνωθεί και το μυαλό σου να σκάσει• πρέπει να μπουκωθούν οι ξένες γλώσσες, τα φροντιστήρια, το ECDL. Ο ελεύθερος χρόνος μετατοπίζεται στο βράδι και κλείνεται στο μέσα. Κι όλ' αυτά είναι αδύνατον να γίνουν, αν δεν πειστείς για δύο πράγματα: πειθαρχία και υπακοή• στο δάσκαλο που έχει την «ευθύνη» της μόρφωσής σου και στους γονείς σου που πρέπει να σε κάνουν «άνθρωπο» χρήσιμο και αποδοτικό για την κοινωνία. Κι αν αυτά δεν τα καταφέρει το σχολείο 12 χρόνια, θα επιχειρήσει να τα καταφέρει η αδιαπραγμάτευτη

ιεραρχία του στρατού. Όταν πια θα 'σαι πειθαρχημένος και υπάκουος και θα έχεις λάβει την τεχνολογική κατάρτιση ή την πανεπιστημιακή «γνώση», που θα σε κάνει χρήσιμο εργαλείο στα χέρια του αφεντικού σου, χωρίς πολλές αντιρρήσεις, θα τ' αγοράζεις όλα: την υγεία σου, το σπίτι σου, την ασφάλισή σου, τη διασκέδασή σου, τη δουλειά σου την ίδια, με υπακοή, με πειθαρχία, με τα λεφτά, με την ψήφο σου, πουλώντας φθηνά το τομάρι σου, σκύβοντας το κεφάλι, όταν δέρνουν συλλαμβάνουν και σκοτώνουν συνανθρώπους σου είτε εργάτες, είτε φοιτητές, είτε μετανάστες, είτε μαθητές.

«Καθήκον» ή αυταρχισμός, αυστηρότητα, συνεχής αξιολόγηση, εξαναγκαστική συμμόρφωση - μια μάθηση στην οποία η σκέψη ασφυκτιά δεν μπορεί να διδάξει παρά μόνο την εξημέρωση και την ασφάλεια της βαρβαρότητας του κράτους και των εξουσιαστών. Θέλουμε μια ζωή που να βασίζεται στη δημιουργικότητα, όχι στον εξαναγκασμό, στην ενοχή, στην εξάρτηση. Θέλουμε η μόρφωση να στηρίζεται στην ευχαρίστηση και το πάθος. Θέλουμε να συζητάμε ισότιμα και άμεσα σε πλατείες, δρόμους, χώρους εργασίας, αμφιθέατρα, αίθουσες και προαύλια, χρονοτριβώντας για να βγάλουμε μια άκρη και όχι την ανάθεση των απόψεων και των αποφάσεων που αφορούν την φυσική και κοινωνική ύπαρξή μας σε τρίτους (πολιτικούς και κόμματα, καθηγητές και αυθεντίες, δημοσιογράφους και μ. μ. ε., αφεντικά και παπάδες). Και θέλουμε αυτό να μη γίνει αύριο, να γίνει σήμερα. Αυτό που θέλουμε εμείς και αυτό που θέλετε εσείς - με την αλληλεγγύη να τα ενώνει. Εσείς τι θέλετε;

Η ΑΝΙΑ ΓΕΝΝΑ ΤΗ ΒΙΑ
ΚΑΙ Η ΑΣΧΗΜΙΑ ΤΩΝ ΚΤΙΡΙΩΝ ΤΟ
ΒΑΝΔΑΛΙΣΜΟ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ

Ζούμε
σαν χαμένα
παιδιά
να αναζητούμε
την απελευθέρωση
μας

η (αυτο)καταστροφή είναι δημιουργία...

Το βράδυ της 6/ 12 δεν θα το ξεχάσουμε εύκολα. Όχι γιατί η δολοφονία του Αλέξη ήταν αδιανόητη. Η κρατική βία όσο και αν προσπαθεί να συγκροτηθεί σε πιο παραγωγικές εκδοχές κυριαρχίας θα παλινδρομεί διαρκώς στις απαρχές μιας δαπανηρής μορφής βίας, διατηρώντας στη δομή της ένα (παρα)κράτος που δεν πειθαρχεί στις επιταγές της νεωτερικής πειθαρχίας, επιτήρησης και ελέγχου των σωμάτων, παρά επιλέγει την εξόντωση του ανυπάκουου σώματος, πληρώνοντας το πολιτικό τίμημα που συνεπάγεται η επιλογή αυτή.

Όταν ο μπάτσος φωνάζει: ε, εσύ, το υποκείμενο στο οποίο απευθύνεται η προσταγή αυτή και το οποίο στρέφει το σώμα του στη φορά της εξουσίας, στο κάλεσμα του μπάτσου, είναι αθώο εξ ορισμού, εφόσον ανταποκρίνεται στη φωνή που το εγκαλεί ως προϊόν της εξουσίας. Το υποκείμενο που δεν πειθαρχεί στο κάλεσμα αυτό αλλά παρακούει, όσο χαμπλόφωνη κι αν είναι η στιγμή αυτή της ανυπακοής, ακόμα κι αν δεν πέταξε μολότοφ στο μπατσικό, αλλά ένα πλαστικό μπουκάλι, είναι μια στιγμή που η εξουσία χάνει τη σημασία της και γίνεται κάτι άλλο, μια παραβίαση που πρέπει να ρυθμιστεί. Όταν προσβάλλεται η ανδρική τιμή του φασιστόμπατσου, αυτός μπορεί και να σκοτώσει για να προστατεύσει, όπως ο ίδιος θα ισχυριστεί, τα παιδιά και την οικογένειά του. Η ηθική τάξη και η ανδρική κυριαρχία, αλλιώς η πιο χαρακτηριστική μορφή συμβολικής και υλικής βίας που εγκαθιστά το έμφυλο καθεστώς, έκαναν δυνατή τη δολοφονία του Αλέξη, πλαισίωσαν τη δολοφονία, παρήγαγαν την 'αλήθεια' της και έγινε πραγματικότητα.

Μαζί με αυτήν, στο τραγικό όριο ενός θανάτου που δίνει σημασία στις ζωές που ορίζονται στη σκιά του, έγινε πραγματικότητα η εξέγερση, η αδιανόητη, απρόβλεπτη αυτή αναστάτωση των κοινωνικών ρυθμών, του σπασμένου χωροχρόνου, των μη δομημένων πια δομών, του ορίου ανάμεσα σε αυτό που υπάρχει και αυτό που πρόκειται να έρθει. Μια στιγμή χαράς και παιχνιδιού, φόβου, πάθους και οργής, σύγχυσης και συνειδήσης, οδυνηρής, δυναμικής και γεμάτης υποσχέσεις. Μιας στιγμής παρόλα αυτά.. που ή θα φοβηθεί τον εαυτό της και θα συντηρεί τους αυτοματισμούς που τη δημιούργησαν ή θα αρνείται διαρκώς τον εαυτό της για να γίνεται κάθε στιγμή κάτι άλλο από αυτό που ήταν την προηγούμενη, προκειμένου να μην καταλήξει στην νομοτέλεια των πνιγμένων στην κανονικότητα εξεγέρσεων που υπερασπιζόμενες τους εαυτούς τους γίναν μια άλλη μορφή εξουσίας.

Πώς όμως έγινε δυνατή η εξέγερση; Ποιο δίκαιο των εξεγερμένων δικαιώθηκε αυτή τη στιγμή, σε αυτό το σημείο, για αυτό το δολοφονημένο σώμα; Πώς κοινωνικοποιήθηκε αυτό το σύμβολο; Ο Αλέξης ήταν 'ο δικός μας Αλέξης', δεν ήταν άλλος, δεν ήταν ξένος, δεν ήταν μετανάστης. Μαζί του θα ταυτιστούν δεκαπεντάχρονοι μαθητές και μαθήτριες, μανάδες θα φοβηθούν μήπως μέσα από το σώμα αυτό πενήθσουν το δικό τους παιδί, καθεστωτικές φωνές θα τον εθνικοποιήσουν ως ήρωα, το σώμα του δεκαπεντάχρονου είχε σημασία, η ζωή του ήταν άξια να βιωθεί, η διακοπή της ήταν επίθεση στη δημόσια σφαίρα και γι' αυτό το πένθος για τον Αλέξη είναι δυνατό, σχεδόν επιβάλλεται. Η σφαίρα αυτή στράφηκε ενάντια στην κοινότητα, με την οποία οι εξεγερμένοι και εξεγερμένες δεν ταυτιζόμαστε, όπως δεν ταυτιζόταν ο Αλέξης, αλλά πολλές και πολλοί έχουμε το προνόμιο να ανήκουμε, αφού οι άλλοι μας αναγνωρίζουν ως δικούς τους. Η αφήγηση για τον Αλέξη θα ξαναγραφτεί από το τέλος, ήταν καλό παιδί, είχαν. Η εξέγερση, την οποία δεν θα μπορούσαμε να προβλέψουμε, έγινε δυνατή μέσα από τις ίδιες τις ρωγμές της εξουσίας που αποφασίζει ποια σώματα έχουν σημασία στο κοινωνικό δίκτυο σχέσεων δύναμης. Η εξέγερση, αυτός ο ύμνος στη μη κανονικότητα, είναι προϊόν της κανονικότητας, είναι η εκδίκηση για το 'δικό μας' σώμα που εξοντώθηκε, για το ίδιο μας το κοινωνικό σώμα. Η σφαίρα αυτή στράφηκε ενάντια στην κοινωνία όλη. Ήταν μια πληγή για κάθε αστό δημοκράτη που θέλει στο κράτος και τα όργανά του να καθρεφτίζεται η δική του ασφάλεια. Ήταν κήρυξη πολέμου του κράτους ενάντια στην κοινωνία. Το συμβόλαιο έσπασε, δεν υπάρχει συναίνεση. Η ηθική και πολιτική πράξη της αντίστασης έγινε δυνατή, κατανοητή, δίκαιη, ορατή από τη στιγμή που υπάγεται στα κριτήρια και τους όρους δικαίου της κυριαρχίας συμβολικής τάξης που συνέχει τον κοινωνικό ιστό.

Η αφετηρία αυτή δεν ματαιώνει το δίκαιο της εξέγερσης. Έτσι κι αλλιώς ο κυρίαρχος Λόγος, η εξουσία που δίνει όνομα, μορφή, σχήμα και σημασία στα πράγματα, το πεδίο κυριαρχών νοημάτων από το οποίο αντλούνται οι κοινωνικές κατηγορίες προκειμένου να ρυθμίζονται οι ιεραρχημένες κοινωνικές σχέσεις, έχει εξοστρακίσει τους 'κουκουλοφόρους' από την κοινότητα αυτή, τους έχει περιορίσει στα επικίνδυνα όρια των παρυφών της για να δείχνει την αρχή και το τέλος της ανυπακοής. Να αντισταθούμε, αλλά όχι έτσι γιατί υπάρχει κίνδυνος, λένε. Αυτό που έχει να μας πει η κοινωνική νομιμοποίηση που συναντήσαμε στις απαρχές αυτής της πορείας είναι ότι ακόμα κι αν είμαστε μέσα στην εξουσία, αν είμαστε δικά της δημιουργήματα, είμαστε μέσα και ενάντια της, είμαστε αυτό που κάνουμε για να αλλάξουμε αυτό που είμαστε, για να αποκτήσει αυτή η ιστορική στιγμή τα δικά μας περιεχόμενα και όχι τις σημασίες από τις οποίες μπορεί και να επενδύεται, τις οποίες δεν μπορεί εν μία νυκτί να αποτινάξει. Και δεν μπορεί να διασχίσει ανέξοδα το όριο μεταξύ υποταγής και αυτόνομης δράσης γιατί αν ο εξεγερμένος χρειάζεται να επιστρατεύσει την αρρενωπότητά του για να πολεμήσει τον μπάτσο, χρειάζεται την ίδια στιγμή να την αμφισβητήσει ακριβώς επειδή είναι η εξουσία με την οποία πολεμάει τον μπάτσο. Κι αυτή η αμφιθυμία στην καρδιά της υποκειμενικότητάς μας, ο διχασμός που μας κλονίζει, ή που θα έπρεπε να μας κλονίζει είναι το ηθικό μεγαλείο που διαδραματίζεται στα περιθώρια του θορύβου της εξέγερσης, μέσα μας και γύρω μας, τα ήσυχα βράδια που αναρωτιόμαστε τι να συμβαίνει τώρα, τι έχει πάει στραβά και ακούμε μόνο σιωπές.

Τίποτα δεν υπάρχει χωρίς το νόημα που του αποδίδεται. Οι στρατηγικές αντίστασης μπορεί να γίνουν στρατηγικές εξουσίας, το χάος θα επαναδομήσει τις σχέσεις εξουσίας, αν πολεμώντας τον κόσμο δεν πολεμούμε και τους εαυτούς που δημιουργήσαμε εντός του, μέσα στο πλέγμα ηθικοπολιτικών δεσμών στο οποίο πραγματώνεται ο εαυτός, αν επιτελούμε τον άνδρα τσαμπουκά, που τρελαίνεται και θολώνει από το 'συναίσθημα', αν παγιωνόμαστε σε θέσεις που πυκνώνουν σε σημεία εξουσίας.

ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΧΤΗ ΛΑΪΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Στις 6 Δεκεμβρίου 2008 ο ειδικός φρουρός Κορκωνέας Επαμεινώνδας έβγαλε το πιστόλι του και δολοφόνησε ένα πολίτη, ένα παιδί 16 χρονών. Η οργή όλων είναι πολύ μεγάλη, παρ' όλες τις προσπάθειες των ΜΜΕ και της κυβέρνησης να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη.

Είναι πλέον σίγουρο ότι η εξέγερση αυτή δεν αποτελεί μόνο φόρο τιμής στον άδικο χαμό του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Από τότε πολύς λόγος γίνεται για βία, κλοπές, λεηλασίες. Για τους ανθρώπους των ΜΜΕ και της εξουσίας βία είναι μόνο ό,τι καταστρέφει την ευταξία.

Για μας όμως:

ΒΙΑ είναι να δουλεύεις 40 χρόνια για ψίχουλα και να αναρωτιέσαι αν ποτέ θα βγεις στη σύνταξη.

ΒΙΑ είναι τα ομόλογα, τα κλεμμένα ασφαλιστικά ταμεία, η χρηματιστηριακή απάτη.

ΒΙΑ είναι να αναγκάζεις να παίρνεις ένα στεγαστικό δάνειο που τελικά το πληρώνεις χρυσό.

ΒΙΑ είναι το διευθυντικό δικαίωμα του εργοδότη να σε απολύει όποια στιγμή θέλει.

ΒΙΑ είναι η ανεργία, η προσωρινότητα, τα 700 ευρώ με ή χωρίς ένσημα.

ΒΙΑ είναι τα εργατικά «ατυχήματα», επειδή τα αφεντικά περιορίζουν τα εξόδά τους εις βάρος της ασφάλειας των εργαζομένων.

ΒΙΑ είναι να παίρνεις ψυχοφάρμακα και βιταμίνες για ανταπεξέλθεις στα εξαντλητικά ωράρια.

ΒΙΑ είναι να είσαι μετανάστρια, να ζεις με το φόβο ότι θα σε πετάξουν ανά πάσα στιγμή έξω από τη χώρα και να βιώνεις μια διαρκή ανασφάλεια.

ΒΙΑ είναι να είσαι ταυτόχρονα μισθωτή, νοικοκυρά και μάνα.

ΒΙΑ είναι να σου πιάνουν το κώλο στη δουλειά και να σου λένε «Χαμογέλα ρε τί σου ζητάμε;»

Η εξέγερση των μαθητριών, των φοιτητριών, των άνεργων, των προσωρινών και των μεταναστριών έσπασε αυτή τη βία της κανονικότητας. Αυτή η εξέγερση δεν πρέπει να σταματήσει! Συνδικαλιστές, πολιτικά κόμματα, παπάδες, δημοσιογράφοι και επιχειρηματίες κάνουν ό,τι περνά από το χέρι τους για να συντηρήσουν τη βία που περιγράψαμε παραπάνω.

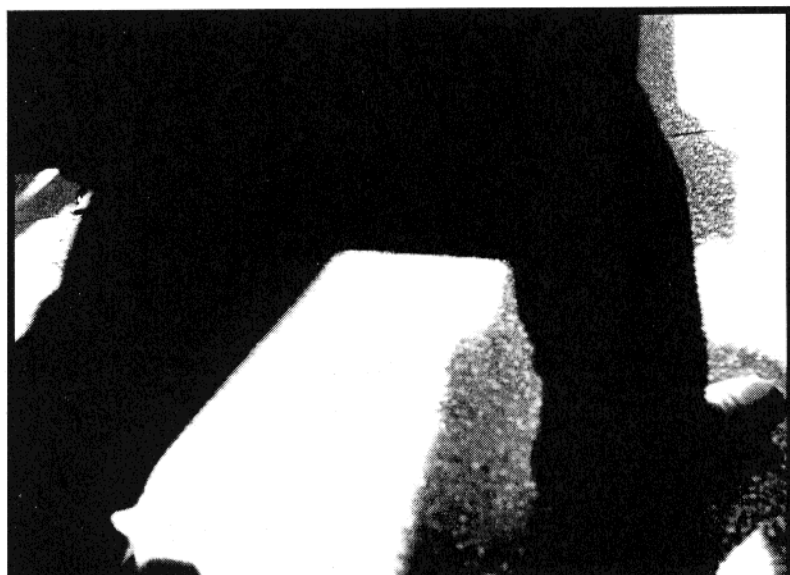
Δεν είναι μόνο αυτοί, αλλά είμαστε και εμείς υπεύθυνοι για τη διαιώνιση αυτής της κατάστασης. Η εξέγερση άνοιξε ένα χώρο επικοινωνίας όπου επιτέλους μπορούμε να εκφραστούμε ελεύθερα. Σα συνέχεια αυτού του ανοίγματος προχωρήσαμε στην κατάληψη του δημαρχείου Αγ. Δημητρίου και στη συγκρότηση μιας λαϊκής συνέλευσης ανοιχτής σε όλες και όλους.

Ένας ανοιχτός χώρος επικοινωνίας, να σπάσουμε τη σιωπή μας, να αναλάβουμε δράση για τη ζωή μας!

ΣΑΒΒΑΤΟ 13/12/08 στο δημαρχείο Αγ. Δημητρίου στις 19:00 λαϊκή ανοιχτή συνέλευση.

ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΞΗ - ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

...Προκήρυξη για τους γονείς μου...

Ξέρω ότι σας χρωστάω πολλά. Με γεννήσατε, με ταΐσατε, με ποτίσατε, με αναθρέψατε. Με αγαπήσατε κιόλας. Έτσι λέτε τουλάχιστον. Γιατί τα πράγματα είναι λίγο διαφορετικά.

Με φέρατε σ' ένα κόσμο όπου ήσασταν αναγκασμένοι κάθε μέρα να με παρατάτε και να τρέχετε για δουλειές. Με φέρατε εδώ και μετά ψάχνατε που να με παρκάρετε. Με πήγατε στο σχολείο κι επειδή δε σας έφτανε αυτό με τρέχετε σ' ένα σωρό φροντιστήρια και μαθήματα και μου φυτέψατε το άγχος για το αβέβαιο μέλλον μου. Αφού ήταν τόσο αβέβαιο το μέλλον μου, αφού ακόμα κι αυτό τον πλανήτη τον έχετε κάνει επικίνδυνο γιατί με φέρατε εδώ; Ποια είναι η ζωή μου εμένα; Οι δύο ώρες τηλεόραση και games την ημέρα;

Θέλω να γνωρίσω τον κόσμο, να ανοίξω φτερά να πετάξω και να τα δω όλα σε μια στιγμή. Θέλω να βγω έξω, να γνωρίσω τους άλλους, να παίξω να διασκεδάσω, να νοιώσω χαρά και να μη με νοιάζει ότι αύριο θα πάω σχολείο αδιάβαστη. Θέλω να ονειρεύομαι ένα κόσμο που δεν θα ψάχνουν να με παρκάρουν, που δε θα έχουν πάντα δουλειά, που δε θα είναι επικίνδυνο να γνωρίσω τους άλλους, που δε θα με τρομάζει το μέλλον, που δε θα έχει αφεντικά και δούλους.

Βλέπω τη μιζέρια σας αλλά δεν έχω συνηθίσει σ' αυτήν και δεν θέλω να συνηθίσω. Δε θα σκύψω το κεφάλι επειδή το σκύψατε εσείς. Δε θέλω να γίνω ούτε δούλος ούτε αφεντικό κανενός, θέλω να με αφήσετε ήσυχη.

Αυτά τα μαντρόσκυλα με τη στολή που σας τρομάζουν δεν τα φοβάμαι. Εσείς βλέπετε σ' αυτά κάποια τάξη κι ασφάλεια. Εμένα πάψτε να με κοροϊδεύετε γιατί βλέπω καλά ότι αυτή η τάξη είναι υποκρισία όσο για την ασφάλεια, οι ίδιοι είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος.

Είναι τα σύμβολα της εξουσίας. Της δικής σας, των δασκάλων, των πολιτικών, των μεγάλων που ζουν έτσι. Εσείς μάθατε να ζείτε έτσι εγώ όχι. Αν θέλουν να τα βάλουν μαζί μου αλίμονό τους. Δεν έχουν καμία ελπίδα και να το βάλουν καλά στο μυαλό τους. Είμαι οργισμένη κι επικίνδυνη. Και είμαστε πολλές και πολλοί, είμαστε παντού, είμαστε ακόμα και μέσα στα σπίτια των φονιάδων. Δεν μπορούν να κρυφτούν από μας όπου κι αν σταθούν. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο εμείς θα μείνουμε όρθιοι, όχι εκείνοι.

Μη μου θυμώνετε, αυτό που με μάθατε κάνω. Μου είπατε ότι η εξέγερση είναι μπάχαλο και καταστροφή. Τώρα που εξεγείρομαι μπάχαλο και καταστροφή θα πάρετε.

Σας αγαπάω. Με το δικό μου τρόπο αλλά σας αγαπάω.

Έχω όμως να φτιάξω το δικό μου κόσμο για να ζήσω τη δική μου ζωή ελεύθερη και για να το κάνω αυτό πρέπει να καταστρέψω το δικό σας κόσμο. Είναι το πιο σημαντικό πράγμα για μένα. Για να το πω με δικές σας λέξεις: αυτή είναι η δουλειά μου

Κάποιες φορές...

Κάποιες φορές τα συναισθήματα δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο από συγκεχυμένα.

κάποιες φορές τα δάκρυα καταδύονται σε εκείνη την περιοχή της ύπαρξης που απελευθερώνει την δυνατότητα του γέλιου. Εκκινώντας από μια συνθήκη απόγνωσης που μόνο ο πόνος μπόρεσε να κάνει ορατή, μαζί με άλλους μπορέσαμε να γελάσουμε. Το βάρος του γεγονότος, η δυναμική που προκάλεσε και οι δυνατότητες που ψηλαφούμε. Μια διαλεκτική που περιδινεί την ύπαρξη. Ένωσα κάτι που μοιάζει με θλίψη. Αλλά δεν ήταν, γιατί το διεμβολίσε τόσο καταλυτικά η οργή. Και έτσι δεν έκλαψα. Ένωσα κάτι που μοιάζει με χαρά. Αλλά δεν ήταν, γιατί τώρα καταλαβαίνω μέσα από την ένταση ότι αυτό το συναίσθημα δεν ήξερα πραγματικά να το αναγνωρίζω. Και έτσι δεν μπόρεσα να χαμογελάσω. Πρέπει να τα μάθω όλα από την αρχή. Και αν ξέρω ότι θα προσπαθήσουν να με κάνουν να ξεχάσω αυτά που τώρα μαθαίνω, έτσι ξέρω ότι τα αυτιά μου δεν πρόκειται να θυμούνται τον τρόπο για να τους ακούσουν.

αλληλεγγύη σημαίνει επίθεση

Από την πρώτη μέρα των συγκρούσεων που ξεκίνησαν το Σάββατο το βράδυ μετά τη δολοφονία του 15χρονου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στα Εξάρχεια, η δημοκρατία προσπαθεί να ελέγξει μέσα από μια διορθωτική κριτική την συνολική αμφισβήτησή της. Κοινωνιολόγοι, δημοσιογράφοι, πολιτικοί και δάσκαλοι, αφού ανακάλυψαν για άλλη μια φορά, με την ίδια πάντα έκπληξη, ότι οι μπάτσοι καμία φορά το παρακάνουν, προσπαθούν να επιβάλουν τη δική τους ερμηνεία στα γεγονότα. Όλοι διερωτώνται -άλλοτε με υποκριτική κατανόηση και άλλοτε εξοργισμένοι- γιατί εξεγείρεται η νεολαία. Ποιες είναι οι αιτίες που η γενιά του καναπέ, όπως την χαρακτηρίζουν, βγήκε τόσο δυναμικά στους δρόμους. Να είναι η αστυνομική ατιμωρησία; Να είναι τα υποτιμημένα πτυχία και τα οικονομικά αδιέξοδα; Να είναι τα σκάνδαλα και η διεφθαρμένη κυβέρνηση; Η ατελείωτη ψευδοκουβέντα που εξελίσσεται δεν είναι παρά ακόμα ένας τρόπος να πειστεί ο κόσμος ότι τα πράγματα έτσι είναι, έτσι ήταν και έτσι πρέπει να είναι. ΣΚΑΤΑ!

Μπροστά στο προφανές υπάρχουν εκείνοι που αγανακτούν και εκείνοι που παρατηρούν, εκείνοι που καταγγέλλουν και εκείνοι που επιτίθενται, εκείνοι που νοιάζονται να καταλάβουν τι (τους) συμβαίνει και εκείνοι που νοιάζονται να επιστρέψουν σε ότι μπορούν να ελέγξουν. Δηλαδή την ζωή τους όπως ακριβώς ήταν πριν.

Οι αντιδράσεις του κόσμου από μόνες τους με σαφήνεια έρχονται να απαντήσουν με την έμπρακτη κριτική τους (για όσους δεν περιμένουν να μάθουν την αλήθεια από τις τηλεοράσεις τους) στα υποκριτικά ερωτήματα που θέτουν οι παραπάνω στοχαστές.

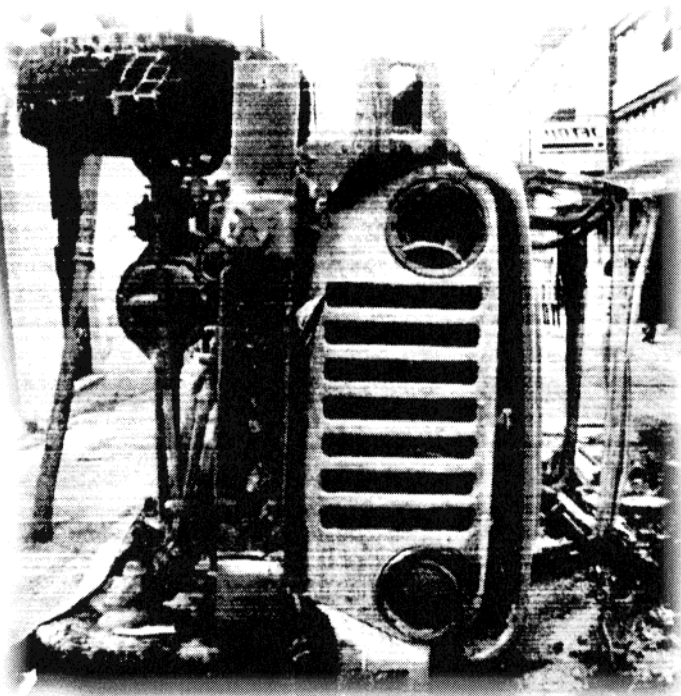
Για αρχή, ένας κόσμος που τόσα χρόνια κάνει τουμπέκι μπροστά στις βιαιότητες της αστυνομίας απέναντι σε όσους λοξοδρομούν, εναντίον νεολαίων και μεταναστών παίρνει από τους διαδηλωτές ένα μάθημα αλληλεγγύης και τις απαντήσεις που του αξίζουν για την χρόνια ανοχή του. Όσο για την ίδια την αστυνομία πήρε ένα πρώτο μάθημα για το τι είναι ικανός να κάνει ο κόσμος στο δρόμο όταν τον ενώνει η λύσσα και η συντροφικότητα. (Εως την πέμπτη μέρα των συγκρούσεων οι μπάτσοι είχαν αναγκαστεί να χρησιμοποιήσουν 4 τόνους χημικά για να αντιμετωπίσουν τους εξεγερμένους!!!)

Οι λεπτασίες και οι εμρησμοί δείχνουν μια εξέγερση ενάντια σε μια κοινωνία που έχει θεοποιήσει τα εμπορεύματα και έχει μετατραπεί σε ένα σύνολο υποταγμένων καταναλωτών. Η απαλλοτρίωση εμπορευμάτων χλευάζει την ιδιοκτησία και τη διαμεσολάβηση του χρήματος ως αναγκαία κοινωνική σχέση. Οι διαδηλωτές θα μπορούσαν να λεπλατούν τα πολυκαταστήματα 100 χρόνια και πάλι να μην έχουν πάρει πίσω ούτε τα μισά από αυτά που τους έχουν κλέψει, στη δουλειά,

στο σχολείο, σε μια ζωή χωρίς νόημα. Και στη τελική, αν τα κινητά και οι υπολογιστές κλέβονται με τόσο ζήλο δεν είναι παρά γιατί το κεφάλαιο έχει κάνει τους ανθρώπους να πιστεύουν ότι τα έχουν πραγματικά ανάγκη. Είναι η ίδια η εμπορευματική κοινωνία που σε ένα βαθμό παράγει τις απαντήσεις που παίρνει.

Ας αφήσουμε λοιπόν τους δημοσιογράφους και τους οικονομολόγους να κλαίνε τα 50 εκατομμύρια ευρώ που χάθηκαν πάνω στις στάχτες των καμένων τραπεζών και πολυκαταστημάτων. Ας αφήσουμε τους κοινωνιολόγους να τραβάνε τα μαλλιά τους για τα παιδιά που έχουν χάσει την πίστη τους στην πολιτική και στο σύστημα. Τα παιδιά που συγκρούονται ξέρουν καλύτερα. Σε ηλικία 15 ετών έχουν φάει στη μάπα ήδη τον ανταγωνισμό και το άγχος μέσα στα σχολεία και τις φριχτές σχέσεις που αυτό δημιουργεί, το κενό της ζωής των γονιών τους το έχουν δει και γνωρίζουν ότι οι μανάδες και οι πατεράδες τους τη βγάζουν με πρεμιστικά.

Τώρα ορθώνουμε ξανά το ανάστημά μας, μέσα στις συγκρούσεις, στις πορείες και τις συνελεύσεις κοιτάμε ο ένας στα μάτια της άλλης και αλληλοαναγνωρίζομαστε, είμαστε από την ίδια πλευρά των οδοφραγμάτων και απέναντί μας δεν έχουμε μόνο την αστυνομία, τα έχουμε βάλει με το καθένα που δεν παίρνει θέση, που σφυρίζει αδιάφορα και περιμένει να αδειάσουμε τους δρόμους και τις καταλήψεις, για να πάει να κάνει τα

ψώνια του. Έχουμε δει το παρόν και έχουμε καταλάβει το μέλλον που μας επιφυλάσσουν, δεν σκοπεύουμε να γυρίσουμε πίσω αμαχητί.

Όσο για τους γελοίους αριστερούς που καταδικάζουν τη βία από όπου κι αν προέρχεται, που τόσο κόσμια και υπεύθυνα ξέρουν να διαδηλώνουν την υποταγή τους, συμψηφίζοντας τη βία ενός συστήματος που σκοτώνει 15χρονα παιδιά με τις σπασμένες βιτρίνες και τις μολώτοφ στους μπάτσους, η ξεφτίλα τους δεν έχει όρια. Μας θέλουν εκτεθειμένους στα χτυπήματα του εχθρού χωρίς ποτέ να απαντάμε «για να αποδείξουμε το ηθικό μας μεγαλείο», τη στιγμή που η βία του συστήματος ξεδιπλώνεται σε κάθε καταναγκασμό και διαταγή που είμαστε υποχρεωμένοι να υπομένουμε στωικά κάθε μέρα, από το πρωινό ξύπνημα για το σχολείο και τη δουλειά μέχρι το αυστηρό βλέμμα κάθε δασκάλου, αφεντικού και μπάτσου. Η μη-βία δεν μας αφορά. Έχουμε εδώ και καιρό ξεμπερδέψει με την παθητική αντίσταση. Όπως γράφτηκε αυτές τις μέρες και σε ένα τοίχο στο Βερολίνο, «αλληλεγγύη σημαίνει επίθεση». Πρέπει να γίνει κατανοητό πως σε ότι επιλέγουμε να κάνουμε το τελευταίο που πρέπει να μας απασχολεί είναι αν είναι νόμιμο ή παράνομο. Αν είναι ηθικό ή ανήθικο με τα μέτρα αυτού του κόσμου. Είναι άχρηστο να είμαστε νομοταγείς όταν νόμος είναι το δίκιο του ισχυρού. Δεν μας φτάνει να πέσει η δεξιά, γιατί είναι γελοίο να πιστεύουμε ότι αυτή η δολοφονία ήταν απλά μια παρέκκλιση της δημοκρατίας, ένας παραλογισμός που θα εξαφανιστεί μόλις τον δείξουμε με το δάχτυλό μας. Αυτό που στα αλήθεια θέλουμε είναι η ολοκληρωτική ανατροπή αυτής της κοινωνίας. Δεν θέλουμε να καταναλώνουμε άλλο, δεν θέλουμε να παράγουμε άλλο, δεν θέλουμε να εκπαιδευόμαστε άλλο, δεν θέλουμε να αποφασίζουν άλλοι για εμάς. Το τι θα γίνει από τώρα και στο εξής, θα το αποφασίσουμε όλοι μαζί...

ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣΤΕ ΑΠΟ ΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΖΗΤΩ Η ΑΝΥΠΟΤΑΞΙΑ

Υ.Γ Όσον αφορά τις κουκούλες τι θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε; Ότι μια αστυνομία που πυροβολεί έναν 15χρονο δεν φακελώνει τους διαδηλωτές; Είναι μαλάκας και επικίνδυνος αυτός που επιχειρεί να πείσει τον κόσμο ότι δεν είναι απαραίτητες οι κουκούλες και τα κασκόλ. Τίποτε δεν μας λέει ότι αν η γιορτή κοπάσει και οι μπάτσοι ξαναβρούν τη χαμένη τους αυτοπεποίθηση δεν θα έρθουν να μας ψάξουν στα σπίτια μας.

Σάββατο, 13 Δεκεμβρίου 2008

Στις 10/12 πραγματοποιήθηκε ένα συλλογικό έξω από την ελληνική πρεσβεία με την παρουσία κάπου στα 200 άτομα, που για την πραγματικότητα αυτής της πόλης, ήμασταν πραγματικά πολλοί. Ήταν πραγματικά πολύ ωραία έκπληξη για όλους μας που ξαναβρεθήκαμε πάλι στους δρόμους.

Στο συλλογικό που δεν είχε ζητήσει άδεια από τους πολιτικούς θεσμούς (που για την Ιταλία είναι ακραία παράνομο) φωνάχτηκαν συνθήματα, (ένα από αυτά "μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι), ανοίξανε τέσσερα μεγάλα πανώ, ένα από αυτά στα ελληνικά, "η δημοκρατία οπλίζει, οι μπάτσοι πυροβολούν", γράφτηκαν συνθήματα στους τοίχους, "Αλέξη ζεις", "η Αθήνα καίγεται, η Ρώμη τρέμει", σηκώθηκαν μαυροκόκκινες σημαίες.

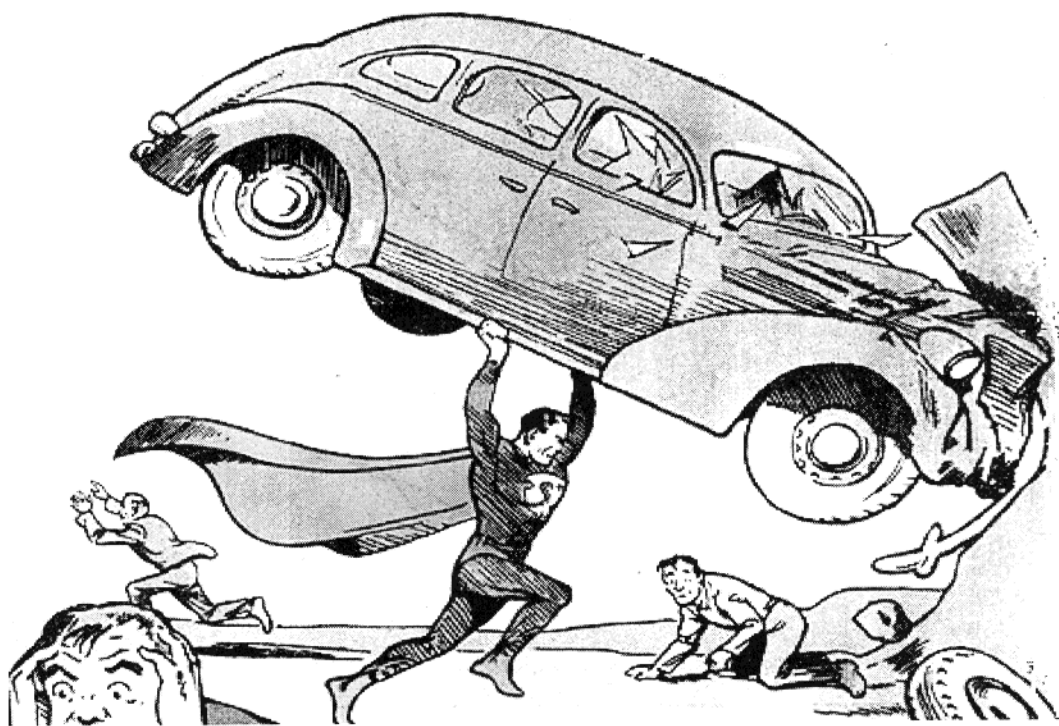
Μετά από κανα 2ωρο αποφασίστηκε να πάμε μία βόλτα στο ελληνικό προξενείο, και ξεκίνησε μία αυθόρμητη πορεία προς τα εκεί. Ο δρόμος δεν είχε κλείσει, οι μπάτσοι δεν περίμεναν, μία κίνηση σαν

κι αυτή, ούτε και τόσο πολύ κόσμο. Άρα η πορεία πέραγε ανάμεσα στα αυτοκίνητα, με αποτέλεσμα να προκληθεί κυκλοφοριακό χάος. Όταν φτάσαμε στο προξενείο, ξεκίνησε ο κόσμος να πετάει πέτρες, καπνογόνα και κόκκινες μπογιές, υπήρξε ένταση...

Μετά η πορεία συνεχίστηκε στους δρόμους της πόλης για περίπου 4 χιλιόμετρα. Στην διάρκεια της πορείας αναποδογυρίστηκαν δύο αυτοκίνητα και χρησιμοποιήθηκαν σαν οδοφράγματα, κάδοι απορριμμάτων πήραν φωτιά και όταν πέρασαν από μπροστά 2 αυτοκίνητα της δημοτικής αστυνομίας, ένα "καραμπινιέρι", ένα μπασικό και ένα ασφαλιτικό, ο κόσμος δεν έκανε έκπτωση σε κανένα από αυτά και έφυγαν πέτρες, ξύλα, σίδερα και ότι άλλο έβρισκαν. Κάτι τζαμαρίες από τράπεζες φάγαν τα υπόλοιπα.

Προς το τέλος της πορείας "συναντηθήκαμε" με κάτι φαντάρους και κάτι είχε φυλαχτεί και για αυτούς, ώστε να τραυματιστεί ένας από αυτούς. Όταν τελείωσε η πορεία (στο S. Lorenzo) στα πρόσωπα του κόσμου υπήρχαν μόνο χαμόγελα...

ΚΑΛΗ ΔΥΝΑΜΗ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ!

Πριν λίγο, στο πλαίσιο της έμπρακτης αλληλεγγύης στον ακηδεμόνευτο αγώνα των κατοίκων της Λευκίμης της Κέρκυρας ενάντια στην εγκατάσταση ΧΥΤΑ στην περιοχή τους, εκατοντάδες σύντροφοι και συντρόφισσες επιτέθηκαν στο κτίριο του ΥΠΕΧΩΔΕ επί της Πατησίων όπου στεγάζεται η υποδιεύθυνση περιβάλλοντος και διαχείρισης απορριμμάτων. Η πλέον αρμόδια κρατική υπηρεσία που διαχειρίζεται την υπόθεση των σκουπιδιών. Το κτίριο παραδόθηκε στις φλόγες. Επίσης εκδηλώθηκε επίθεση σε τράπεζες και καταστήματα πολυεθνικών εταιρειών της τριγύρω περιοχής.

ανακοίνωση στο blog της κατάληψης

δράγμα αηδό

δράγμα 67η

mail:

Σάββατο, 13 Δεκέμβριος 2008

Προς τους φοιτητές της ΑΣΟΕΕ και όχι μόνο...

"Επειδή έχουμε γνώσιν των διαλόγων που εξελίσσονται σε φόρουμ φοιτητών της ΑΣΟΕΕ θα θέλαμε να καταθέσουμε δύο σκέψεις. Επειδή το κόλλη με τις ζημιές απ' ό,τι φαίνεται δεν πιάνει όσον αφορά το κτίριο και τις υποδομές του Πανεπιστημίου, έχει αρχίσει μια άλλη τύπου προπαγάνδα ενάντια στην κοινωνική αντίσταση που εκδηλώνεται εδώ -όσο και σε όλη την επικράτεια- με πρόσχημα πλέον το δικαίωμα στην «μόρφωση». Αναφορές λοιπόν για την κατάληψη των δημοκρατικών διαδικασιών από εξωπανεπιστημιακούς, φοιτητές που ωρύονται γιατί χάνουν την «πρόοδο» της Τρίτης(!!!), φασισταριά φενακισμένα σε οργισμένους φοιτητές που παροτρύνουν φοιτητικές παρατάξεις να μαζευτούν και να τραμπουκίσουν τους καταληψίες και γενικώς, διατυπώνονται διάφορα άλλα ευτράπελα της ιστορίας.

Το άσυλο ως έννοια, σημασία και κοινωνική ουσία έχει αρχαία καταβολή. Δεν αφορούσε ούτε και αφορά συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες ούτε επίκειται σε ένα κλειστό και σαφές νομικό, ηθικό και ιδεολογικό πλαίσιο. Πρόκειται για ένα στην ουσία ανοιχτό πεδίο που διαμορφώνεται διαρκώς από μια κοινωνική διαλεκτική. Ο ιδεολογικός πόλεμος που ασκείται κάθε φορά από τα ΜΜΕ, με κοινωνικούς ενισχυτές ακροδεξιά και συντηρητικά κομμάτια, έχει ως σημείο αναφοράς την αποπολιτικοποίηση των καταλήψεων. Αυτό δεν είναι τυχαίο. Η απέκδυση των πολιτικών κινήτρων με αιχμή τους «βανδαλισμούς» και τα υποτιθέμενα «εγκλήματα» που διαδραματίζονται μέσα στις καταλήψεις δεν κάνει τίποτε άλλο από το να επιδιώκει να ενεργοποιήσει κάθε φορά την πιο κλειστή και σφιχτή ερμηνεία του θεσμού του ασύλου. Δεν το επιτυγχάνουν.

Εμείς δεν χρησιμοποιούμε το άσυλο. Το ενεργοποιούμε στην κατεύθυνση της ατομικής κοινωνικής απελευθέρωσης πραγματοποιώντας την κοινωνική του ουσία. Από την άλλη μεριά, οι φοιτητές που ερμηνεύουν το άσυλο ως χώρο ελεύθερης επιστημονικής έρευνας, όχι μόνο ασκούν μια χρηστική σχέση αλλά και υποκριτική. Αν ήταν έτσι θα έπρεπε να πετάξουν έξω από τα πανεπιστήμια τις εταιρίες που χειραγωγούν τα προγράμματα με βάση τα δικά τους συμφέροντα. Επιπλέον, αν εμφανίσουν έστω και μια έρευνα που χρειάστηκε την ενεργοποίηση του πανεπιστημιακού ασύλου για το υπαρκτό της διακύβευμα.

Με αυτήν την έννοια αναστοφέντα το άσυλο και η ενεργοποίησή του καταργεί την ομαλή ροή του θεσμικού πλαισίου του πανεπιστημίου. Μέσα σε αυτή τη ροή εννοούνται και οι φοιτητικές συνελεύσεις, οι «δημοκρατικές διαδικασίες» και η «ιδιοκτησιακή σχέση» των φοιτητών με τις πανεπιστημιακές υποδομές. Επομένως, έχουμε μια θεσμική σύγκρουση που προφανώς θέτει το πρόβλημα στην βαθιά του πολιτικότητα. Και σε αυτό το πεδίο οι φοιτητές/τριες

δεν μπορούν να επικαλεστούν την καριέρα τους ως κομβικό επιχείρημα χειραγώγησης της σύγκρουσης.

Εμείς επικαλούμαστε την απώλεια μιας ζωής και μερικοί φοιτητές την απώλεια της «πρόοδου» της Τρίτης, την απώλεια «δημοκρατικών διαδικασιών», την απώλεια ξύλινων εδράνων...

Μια διεκυστίνδα που εγκαλεί τον καθένα να τοποθετηθεί. Να πάρει θέση.

Το τρίτο μάτι των καταληψιών"

**Αναρτήθηκε από Κατάληψη ΑΣΟΕΕ στις 4:35 μμ
Ανώνυμος είπε...**

"Η ουσία είναι μια.

Η κατάληψη που αποφασίστηκε και επιβλήθηκε από μια μειοψηφία φοιτητών(ο θεός να τους κάνει φοιτητές) χωρίς την έγκριση των δημοκρατικά εκλεγμένων οργάνων του φοιτητικού κινήματος είναι ΠΑΡΑΝΟΜΗ και ΚΑΤΑΛΥΕΙ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ.

Όλοι εσείς που δήθεν παλεύεται για το άσυλο το καταπατάτε κάθε μέρα με τις πράξεις σας.

Βανδαλισμοί, φωτιές, ναρκωτικά και παρεμπόδιση των φοιτητών στην συνέχιση των σπουδών τους φανερώνουν τον πραγματικό σας χαρακτήρα.

Τα λόγια σας είναι λόγια χωρίς ουσία, είναι λόγια κενά όπως είναι και οι ψυχές σας.

Το όνειρό σας είναι η αναταραχή, ανθρωποι χωρίς όνειρα μονό έτσι νιώθουν πως ζουν. Δεν δημιουργείτε. Με τις πράξεις σας καταστρεφέτε, όχι μονό την ζωή άλλων αλλά και τους ίδιους τους εαυτούς.

Και σας παραθέτω το παρακάτω :

"Η Δημοκρατία μας αυτοκαταστρέφεται διότι κατεχράσθη το δικαίωμα της ελευθερίας και της ισότητας, διότι έμαθε τους πολίτες να θεωρούν την αυθάδεια ως δικαίωμα, την παρανομία ως ελευθερία, την αναίδεια του λόγου ως ισότητα και την αναρχία ως ευδαιμονία"

Κατάληψη ΑΣΟΕΕ είπε...

"Ακόμη και η αστική δημοκρατία είναι μια έννοια πολύ διευρυμένη. Με την έννοια αυτή η σχολή σου διακατέχεται από το άσυλο: δεν σου επιτρέπει δηλαδή να μετατρέψεις το χώρο του πανεπιστημίου σε προπύργιο της καριέρας σου και μόνο. Το άσυλο διευρύνει την κοινωνική σχέση του πανεπιστημίου.

Το ότι δεν γράφεις ούτε μια λέξη για την κρατική δολοφονία αποδεικνύει ότι σου είναι αδιάφορη. Αυτήν την αδιαφορία σου της επιστρέφουμε.

Επίσης, εμπλουτίζουμε το τσιτάτο σου:

"Η Δημοκρατία μας αυτοκαταστρέφεται διότι κατεχράσθη το δικαίωμα της αδιαφορίας, του κυνισμού και της χυδαίας εξατομίκευσης, διότι έμαθε τους πολίτες να θεωρούν τον εξανδραποδισμό ως δικαίωμα, την υποταγή ως ελευθερία, τον κοινωνικό αποκλεισμό ως ισότητα και την αναρχία ως έγκλημα"

Η σχολή θα παραμείνει κατειλημμένη μέχρι η ανοιχτή συνέλευσή της να αποφασίσει τη λήξη. Χρονικός ορίζοντας προς το παρόν δεν υπάρχει."

Μετά από τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου ζούμε μια πρωτοφανή κατάσταση αναβρασμού, ένα ξεχείλισμα οργής που δεν πρέπει να σταματήσει. Μηροσπάρηδες σε αυτό τον ξεσηκωμό είναι οι μαθητές, οι οποίοι με αστείρευτο πάθος και με ένα πηγαίο αυθορμητισμό έχουν ανατρέψει όλα τα δεδομένα. Δεν μπορείς να σταματήσεις κάτι που δεν ελέγχεις, κάτι που οργανώνεται αυθόρμητα και με όρους που δεν κατανοείς. Αυτή είναι η ομορφιά αυτού του ξεσηκωμού. Οι μαθητές κάνουν ιστορία και αφήνουν τους άλλους να τη εντάξουν ιδεολογικά και να τη γράψουν. Οι δρόμοι, η πρωτοβουλία, το πάθος είναι δικό τους.

Μέσα στα πλαίσια της γενικότερης κινητοποίησης, με ατμοσφαιρική τα μαθητικά συλλογιστήρια, υπάρχει και μια μαζική συμμετοχή της δεύτερης γενιάς των μεταναστών και αρκετών προσφύγων. Οι πρόσφυγες κατεβαίνουν μεμονωμένα, χωρίς κάποια ιδιαίτερη οργάνωση, με έναν αυθορμητισμό και με μια ορμή που χαρακτηρίζει τις κινητοποιήσεις τους. Αυτή τη στιγμή είναι το πιο μαχητικό κομμάτι των ξένων στη Ελλάδα. Έτσι και αλλιώς είναι πολύ λίγα αυτά που έχουν να χάσουν.

Τα παιδιά των μεταναστών κινητοποιούνται μαζικά και δυναμικά κυρίως μέσα στα πλαίσια των σχολικών και φοιτητικών δράσεων ή μέσα από τις οργανώσεις της αριστεράς και άκρας αριστεράς. Είναι και το πιο ενταγμένο κομμάτι των μεταναστών, το πιο θαρραλέο. Δεν είναι σαν τους γονείς τους που ήρθαν με σκυμμένο το κεφάλι σαν να ζητιανεύανε ένα κομμάτι ψωμί. Είναι μέρος της ελληνικής κοινωνίας, καθώς δεν γνώρισαν άλλη. Δεν ζητιανεύουν κάτι, διεκδικούν δυναμικά να είναι ισότιμοι με τους έλληνες συμμαθητές τους. Ισότιμοι στα δικαιώματα, στο δρόμο, στα όνειρα.

Για μας τους οργανωμένους μετανάστες είναι ένας δεύτερος γαληνός Νοέμβρης του 2005. Δεν είχαμε ποτέ αυταπάτες ότι όταν η οργή του κόσμου ξεείλιζε θα μπορούσαμε να την κατευθύνουμε. Παρά τους αγώνες που έχουμε δώσει όλα αυτά τα χρόνια ποτέ δεν μπορούσαμε να πετύχουμε τέτοιες μαζικές αντιδράσεις. Τώρα είναι η ώρα να μιλήσουν οι δρόμοι. Η κραυγή που ακούγεται είναι για τα 18 χρόνια βίας, καταπίεσης, εκμετάλλευσης, εξευτελισμού. Αυτές οι μέρες είναι και δικές μας.

Αυτές οι μέρες είναι για τους εκατοντάδες μετανάστες και πρόσφυγες δολοφονημένους στα σύνορα, στα τμήματα, στους χώρους εργασίας. Είναι για τους δολοφονημένους από μπάτσους ή αγανακτισμένους πολίτες. Είναι για τους δολοφονημένους επειδή πέρασαν τα σύνορα, επειδή δούλευαν σαν τα σκυλιά, επειδή δεν σκύψανε το κεφάλι, για το τίποτα. Είναι για τον Γκραμόζ Παλούσι, τον Λουάν Μπερντεζίμα, τον Εντισόν Γιαχάϊ, τον Τόνου Ονόουχα, τον Αμπντουρακίμ Ιντρίζ, τον Μοντασέρ Μοχάμεντ Ασράφ και τόσους άλλους που δεν ξεχάσαμε.

Αυτές οι μέρες είναι για την καθημερινή αστυνομική βία που έχει μείνει αναπάντητη, ατιμώρητη. Είναι για τον εξευτελισμό στα σύνορα, στα κέντρα αλλοδαπών που συνεχίζεται ακόμα. Είναι για τις κατάφωρες αποφάσεις των ελληνικών δικαστηρίων, τους μετανάστες και πρόσφυγες που είναι άδικο στις φυλακές, τη δικαιοσύνη που μας στερήθηκε. Ακόμα και τώρα, στις μέρες και νύχτες του ξεσηκωμού, οι μετανάστες πληρώνουν βαρύ τίμημα με επιθέσεις ακροδεξιών και μπάτσων, με απειλές και ποινές φυλάκισης που τα δικαστήρια μοιράζουν με χριστιανική αγάπη σε εμάς τους άπιστους.

Αυτές οι μέρες είναι για την εκμετάλλευση που συνεχίζεται αμείωτη για 18 χρόνια. Είναι για τους αγώνες που δεν ξεχάστηκαν στους κάμπους στο Βόλο, τα ολυμπιακά έργα, την Αμαλιάδα. Είναι για τον ιδρώτα και το αίμα των γονιών μας, για τη μαύρη εργασία, τα ατελείωτα ωράρια. Είναι για τα παράβοια, τα πρόστιμα, τα ένοσημα που πληρώνουμε και δεν θα μας αναγνωριστούν ποτέ. Είναι για τα χαρτιά που θα κυνηγάμε μια ζωή σαν να είναι λαχείο.

Αυτές οι μέρες είναι για το τίμημα που πληρώνουμε απλά για να υπάρχουμε, να αναπνέουμε. Είναι για όσες φορές σφίξαμε τα δόντια, για τις προσβολές που ανεχθήκαμε, τις ήττες που χρεωθήκαμε. Είναι για όσες φορές δεν αντιδράσαμε ενώ είχαμε όλους τους λόγους του κόσμου. Είναι για όσες φορές αντιδράσαμε και ήμασταν μόνοι γιατί ο θάνατος και η οργή μας δεν χωράγανε σε σχήματα, δεν έφερναν ψήφους, δεν πουλούσαν στα δελτία των 8.

Αυτές οι μέρες είναι όλων των περιθωριακών, των αποκλεισμένων, των ανθρώπων με τα δύσκολα ονόματα και τις άγνωστες ιστορίες. Είναι για όσους πεθαίνουν καθημερινά στο Αιγαίο και στον Έβρο, για όσους δολοφονούνται στα σύνορα ή στην Πέτρου Ράλλη, είναι των τσιγγάνων στο Ζεφύρι, των ναρκομανών στα Εξάρχεια. Αυτές οι μέρες είναι των παιδιών της Μεσολλογίου, των ανένταχτων, των ανεξέλεγκτων μαθητών. Χάρη στον Αλέξη αυτές οι μέρες είναι όλων μας.

18 χρόνια βουβής οργής είναι πολλή.

Όλοι στους δρόμους, για την αλληλεγγύη και την αξιοπρέπεια!

**Δεν ξεχάσαμε, δεν ξεχνάμε,
αυτές οι μέρες είναι και δικές σας**

**Για τον Λουάν, τον Τόνου, τον
Μοχάμεντ, τον Αλέξη....**

Up against the wall motherfuckers! We've come for what's ours..

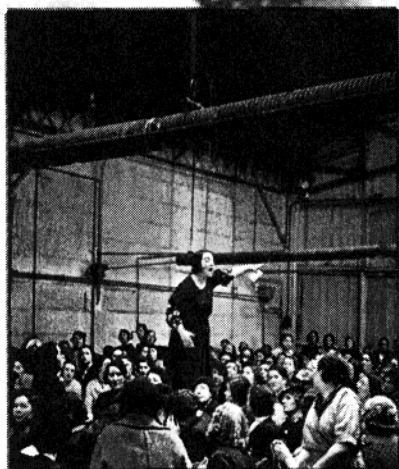
Αυτές τις μέρες οργής, το θέαμα ως εξουσιαστική σχέση, ως η σχέση που εντυπώνει τη μνήμη στα πράγματα και στα σώματα βρίσκει απέναντί του μια διάχυτη αντιεξουσία η οποία απεδαφικοποιεί τις εντυπώσεις, επιτρέποντάς τους να πλυνθούν πέρα από την τυραννία της εικόνας, στο πεδίο των αισθήσεων. Οι αισθήσεις επιτελούνται πάντοτε ανταγωνιστικά —πράττονται πάντα ενάντια σε κάτι— μα υπό την παρούσα συνθήκη οδηγούνται σε μια ολοένα και πιο οξυμμένη, ριζική πόληψη.

Απέναντι στα ειρηνιστικά γελοιογραφήματα του αστικού τύπου, "η βία είναι απαράδεκτη πάντα, πάντοτε, παντού", δεν μπορούμε παρά να καγχάσουμε: ο κανόνας σας, ο κανόνας της πραότητας και της συναίνεσης, του διαλόγου και της αρμονίας, δεν είναι παρά η υπολογισμένη απόλαυση της αγριότητας, η υπεσχημένη αιματοχυσία. Το δημοκρατικό καθεστώς με το ειρηνικό προσωπείο δεν σκοτώνει κάθε μέρα Αλέξηδες ακριβώς γιατί σκοτώνει κάθε μέρα χιλιάδες Αχμέτ, Φατιμάδες, Χόρχε, Τζιν Τιάο, και Μπενατζίρ: γιατί σκοτώνει συστηματικά, δομικά και αμείλικτα ολόκληρο τον τρίτο κόσμο, δηλαδή το παγκόσμιο προλεταριάτο. Έτσι, μέσα από αυτή την σφαγή που με πραότητα διεξάγεται καθημερινά, γεννιέται η ιδέα της ελευθερίας: όχι σαν ένα δήθεν πανανθρώπινο αγαθό, όχι σαν ένα φυσικό δικαίωμα όλων, μα ως η πολεμική ισχύ των κολλασμένων, ως το πρόταγμα του εμφύλιου πολέμου.

Η ιστορία της έννομης και της αστικής τάξης μας πλένει το μυαλό με μιαν εικόνα αργής και σταθερής προόδου της ανθρωπότητας στην οποία η βία φαντάζει σα μια θλιβερή εξαίρεση κάποιων οικονομικά, συναισθηματικά και πολιτισμικά υπανάπτυκτων. Όμως όλοι όσοι έχουμε συνθλιβεί στα θρανία, στα γραφεία, στα εργοστάσια, γνωρίζουμε πολύ καλά πως η ιστορία δεν είναι τίποτα άλλο από μια αλληλοδουχία βιοπραγιών η οποία εγκαθίσταται σε ένα σκαιό σύστημα κανόνων. Οι καρδινάλιοι της ομαλότητας δακρύζουν για τον νόμο που παραβιάστηκε από την σφαίρα του γουρουνιού Κορκονέα. Όμως ποιος δεν γνωρίζει πως η ισχύς του νόμου είναι απλά η ισχύς των ισχυρών; Πως ο νόμος ο ίδιος είναι αυτός που επιτρέπει να ασκηθεί βία επί βίας; Ο νόμος είναι πέρα για πέρα κενός, δηλαδή δεν περιέχει κανένα νόημα, κανέναν στόχο πέρα από την κωδικοποιημένη ισχύ της επιβολής.

Παράλληλα, η διαλεκτική των αριστερών προσπαθεί να κωδικοποιήσει την σύγκρουση, την μάχη, τον πόλεμο, με την λογική της σύνθεσης των αντιθέτων. Κατασκευάζει έτσι μια τάξη, μια ειρηνοποιημένη συνθήκη όπου καθετί βρίσκεται την θεσούλα του. Όμως το πεπρωμένο της σύγκρουσης δεν είναι η σύνθεση, και το πεπρωμένο του πολέμου δεν είναι η ειρήνη. Η κοινωνική εξέγερση αποτελεί την συμπύκνωση κι έκρηξη χιλιάδων αρνήσεων, μα δεν περιέχει ούτε σ' ένα της μόριο, ούτε σε μία της στιγμή την ίδια της την άρνηση, το ίδιο της το τέλος. Αυτό έρχεται πάντοτε βαρύ και σκυθρωπό σαν βεβαιότητα από τα έξω, από τους θεσμούς της μεσολάβησης και της εξομάλυνσης, από τους αριστερούς που υπόσχονται ψήφο στα 16, αφοπλισμό μα διατήρηση των γουρουνιών, κοινωνικό κράτος κοκ. Από όσους δηλαδή επιθυμούν να κεφαλαιοποιήσουν πολιτικά οφέλη πάνω στις πληγές των άλλων. Η γλυκύτητα του συμβιβασμού τους στάζει αίμα.

Η κοινωνική αντίβια δεν μπορεί να κατηγορηθεί για αυτό το οποίο δεν εικάζει: είναι μια βία πέρα για πέρα καταστροφική. Αν οι αγώνες της νεωτερικότητας έχουν να μας διδάξουν κάτι, αυτό δεν είναι η θλιβερή προσκόλλησή τους στο υποκείμενο (τάξη, κόμμα, γκρούπα), μα ο μεθοδολογικός τους αντιδιαλεκτισμός: η πράξη της καταστροφής δεν οφείλει κατ' ανάγκη να ενέχει μια διάσταση δημιουργίας. Με άλλα λόγια, η καταστροφή του παλιού κόσμου και η δημιουργία του νέου αποτελούν δύο διακριτά αλληλένδετες διαδικασίες. Το ζήτημα λοιπόν είναι ποιες μέθοδοι καταστροφής του υπαρκτού μπορούν να αναπτυχθούν σε διαφορετικά σημεία και στιγμές της εξέγερσης. Ποιες μέθοδοι μπορούν όχι απλά να συντηρήσουν την ένταση και την έκταση των ταραχών, μα να συντελέσουν στην ποιοτική τους αναβάθμιση. Οι επιθέσεις σε τμήματα, οι συγκρούσεις και οι αποκλεισμοί, τα οδοφράγματα και οι οδομαχίες αποτελούν πια καθημερινό και κοινωνικοποιημένο φαινόμενο στην μητρόπολη και πέρα από αυτήν. Κι έχουν συντελέσει σε μια σχετική απορύθμιση του κύκλου παραγωγής-κατανάλωσης. Δεν παύουν όμως να μένουν σε μια μερική

στοχοποίηση του εχθρού, εξόφθαλμη και άμεση στον καθένα, αλλά εγκλωβισμένη σε μια και μόνο διάσταση της επίθεσης στις κυρίαρχες κοινωνικές σχέσεις. Ωστόσο, η ίδια η διαδικασία παραγωγής και κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, με άλλα λόγια ο κορμός της σχέσης-κεφάλαιο δεν πλήττεται παρά έμμεσα από τις κινητοποιήσεις. Ένα φάντασμα πλανάται πάνω από την καμένη πόλη: η γενική άγρια απεργία διαρκείας.

Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση έχει στερήσει από τα αφεντικά την πιο δυναμική, την πιο εκβιαστική απάντηση στην εξέγερση: «Εμείς σας δίνουμε τα πάντα, και για πάντα, ενώ αυτοί το μόνο που προσφέρουν είναι ένα αβέβαιο παρόν». Με την μια εταιρία να καταρρέει μετά την άλλη, ο καπιταλισμός και το κράτος του δεν είναι πια σε θέση να υποσχεθούν τίποτα πέρα από χειρότερες ημέρες, σφίξιμο του ζωνταριού, απολύσεις, αναστολή των συντάξεων, περιστολή της περίθαλψης, σύνθλιψη της δωρεάν παιδείας. Αντίθετα σε 7 μόνο ημέρες οι εξεγερμένοι έχουν αποδείξει έμπρακτα τι μπορούν να κάνουν: να μετατρέψουν την πόλη σε πεδίο μάχης, να δημιουργήσουν θύλακες κομμούνων κατά μήκος του αστικού ιστού, να εγκαταλείψουν τον ατομισμό και την μίζερη ασφάλειά τους αναζητώντας την σύνθεση της συλλογικής τους δύναμης και την ολική καταστροφή αυτού του δολοφονικού συστήματος.

Σε τούτο τον ιστορικό κόμβο της κρίσης, της οργής και της απαξίωσης των θεσμών στον οποίο στεκόμαστε επιτέλους, το μόνο που μπορεί να μετατρέψει την συστημική αποδιάρθρωση σε κοινωνική επανάσταση είναι η ολική άρνηση εργασίας. Όταν οι οδομαχίες θα δίνονται σε δρόμους σκοτεινούς από μια απεργία της ΔΕΗ, όταν οι συγκρούσεις θα συντελούνται εν μέσω τόνων αμάξευτων σκουπιδιών, όταν τα τρόλεϊ θα κλείνουν τις οδικές αρτηρίες εμποδίζοντας την διέλευση των μπάτσων, όταν ο απεργός δάσκαλος θα ανάβει το στουπί του εξεγερμένου μαθητή, τότε πια θα μπορούμε να πούμε: κανάγιες, οι μέρες της κοινωνίας σας είναι μετρημένες, ζυγιάσαμε τις χαρές της και τα δίκια της και τα βρήκαμε λειψά. Κι αυτό σήμερα δεν είναι πια μια φαντασίωση, μα μια απτή δυνατότητα στο χέρι του καθένα μας: η δυνατότητα να δράσουμε συγκεκριμένα πάνω στο συγκεκριμένο. Η δυνατότητα για την έφοδο στον ουρανό.

Αν όλα αυτά, δηλαδή η επέκταση της σύγκρουσης στη σφαίρα της παραγωγής-κυκλοφορίας, με σαμποτάζ κι άγριες απεργίες, φαντάζουν ακόμα άγουρα, ίσως φταίει που δεν έχουμε ακόμα καταλάβει πόσο γρήγορα αποσυντίθεται η εξουσία, πόσο γρήγορα οι συγκρουσιακές πρακτικές και οι αντιεραρχικές μορφές οργάνωσης κοινωνικοποιούνται: από τους μαθητές που λιθοβολούν τμήματα, μέχρι δημοτικούς υπαλλήλους και γείτονες που καταλαμβάνουν δημαρχεία. Η επανάσταση δεν γίνεται με δεήσεις και ευσέβεια προς τις ιστορικές συνθήκες. Πραγματοποιείται με το να αδράξουμε και την παραμικρή πιθανότητα ανταρσίας σε κάθε πτυχή του κοινωνικού, με το να μετατρέψουμε την κάθε διστακτική χειρονομία αποδοκιμασίας των μπάτσων σε οριστικό χτύπημα στα θεμέλια αυτού του συστήματος.

...off the pigs!
malaria

ΑΝ ΔΕΝ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ Σ'ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΟΙ ΠΟΛΕΙΣ ΜΑΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Εξέγερση ενάντια
στη λεηλασία
της Κοζάνης

Δευτέρα 8/12

Το πρωί μαθητές από όλη την Κοζάνη μαζεύονται έξω από το Α.Τ. όπου και ακούγονται οργισμένα συνθήματα από τα παιδιά. Οι μπάτσοι κάνουν αυτό που έχουν μάθει να κάνουν καλά εδώ και τόσα χρόνια: επιτίθενται και προσαγάγουν μαθητές στο τμήμα...

Το βράδυ του Σαββάτου 6 Δεκεμβρίου στα Εξάρχεια δολοφονείται εν ψυχρώ ο 15χρονος Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος από τον ειδικό φρουρό Επαμεινώνδα Κορκονέα. Μπροστά στα έκπληκτα μάτια φίλων του και περαστικών, χωρίς καμία αιτία, ο Αλέξης εκτελείται. Οι αστυνομικοί - δολοφόνοι μιλάνε για μια ακόμα "εξωστράκιση", η αλήθεια όμως για μία ακόμη φορά τους διαψεύδει...

Το γεγονός μεταδίδεται αστραπαία. Ξεκινάνε αλληπαλλήλες κινητοποιήσεις σε όλη την Ελλάδα. Η οργή είναι διάχυτη. Ο θυμός και το μένος φέρνουν την αρχή σε κάτι που θα έπρεπε να ξεκινησει εδώ και καιρό... Ενάντια σε: κατάχρηση εξουσίας, σωματικούς - λεκτικούς βασανισμούς, εξευτελισμό της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, δολοφονίες στα αστυνομικά τμήματα (βλέπε υπόθεση Β. Καραλευτέρη στο Α.Τ. Πτολεμαΐδας), απρόκλητες σεξουαλικές παρενοχλήσεις, συνεχείς έλεγχους, διακίνηση ναρκωτικών, λαθρεμπόριο όπλων, τρομοκρατία.

Αλλά αυτή τη φορά το ποτήρι ξεχειλίζει... Πλήθος κόσμου ξεχύνεται στους δρόμους όλης της χώρας για να διαδηλώσουν εναντίον της διαχρονικής καταστολής και βίας. Πραγματοποιούνται δυναμικές διαδηλώσεις μαθητών, φοιτητών, νέων, εργαζόμενων και ανέργων έξω από αστυνομικά τμήματα, και εκφράζεται έμπρακτα η γενικευμένη κοινωνική οργή.

Τα γεγονότα όπως εξελίχθηκαν σε Κοζάνη και Πτολεμαΐδα:

Σάββατο 6/12

Με τη γνωστοποίηση του γεγονότος, 15 περίπου άτομα συγκεντρώνονται στην κεντρική πλατεία Κοζάνης όπου αναριέται πανό καταγγελίας της δολοφονίας του 15χρονού μαθητή. Φωνάζονται συνθήματα ούτως ώστε να κινητοποιηθούν τα αντανάκλαστικά και πάνω από όλα η συνείδηση του κόσμου.

Κυριακή 7/12

Στην κεντρική πλατεία της Κοζάνης συγκεντρώνονται περίπου 100 άτομα και πραγματοποιούν δυναμική πορεία στους κεντρικούς δρόμους. Κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης ακούγονται και γράφονται συνθήματα. Η πορεία καταλήγει στην Γεν. Αστυνομική Δ/νση Δ. Μακεδονίας όπου η αποφασιστικότητα του κόσμου που συμμετέχει αναγκάζει τους παρατεταγμένους μπάτσους να υποχωρήσουν σπάζοντας έτσι τον αποκλεισμό του δρόμου που βρίσκεται το Τμήμα. Στη συνέχεια γράφονται συνθήματα έξω από το τμήμα. Ο κόσμος αποχωρεί συντεταγμένα φωνάζοντας συνθήματα.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας πραγματοποιείται μικροφωνική παρέμβαση στη κεντρική πλατεία. Ακολουθεί αυθόρμητη πορεία 300 ατόμων στο κέντρο της πόλης με επιθετικά χαρακτηριστικά. Τόσο επιθετικά όσο και η καταστολή που υφιστάμεθα καθημερινά, τόσο επιθετικά όσο και το γεγονός που συνέβη, απέναντι στην υποκρισία της κοινωνίας που δείχνει πλήρη ανοχή. Η πορεία καταλήγει για ακόμα μια φορά στην Γεν. Αστυνομική Δ/νση Δ. Μακεδονίας. Ως ένδειξη έμπρακτης διαμαρτυρίας για την χυδαιότητα και τη σαπίλα που διέπει ολόκληρο το σώμα της αστυνομίας, ο κόσμος έρχεται σε αντιπαράθεση με τους αστυνομικούς. Η αρειλικτή απάντηση των ΜΑΤ έρχεται με δακρυγόνα και βόμβες κρότου-λάμψης. Για 4 ώρες το κέντρο της πόλης γίνεται πεδίο συγκρούσεων νέων και Μ.Α.Τ. Πραγματοποιούνται 15 συλλήψεις μαθητών και φοιτητών. Οι περισσότεροι από αυτούς συνελήφθησαν στο Νοσοκομείο Κοζάνης!!! (με την άριστη συνεργασία ιατρικού προσωπικού και ασφάλειας) όπου βρέθηκαν είτε ως τραυματίες, είτε για να βοηθήσουν τραυματισμένους διαδηλωτές. Ένας από τους 15 συλληφθέντες σοβαρά τραυματισμένος διακομίστηκε στην Αθήνα έτσι ώστε να του προσφερθούν απερίσπαστα οι απαραίτητες ιατρικές υπηρεσίες. Αρκετοί συλληφθέντες ξυλοκοπήθηκαν άγρια από Μ.Α.Τ. και ασφαλίτες. Την επόμενη μέρα το πρωί αφήνονται όλοι ελεύθεροι με τηλεφωνική εντολή εισαγγελέα. Ενδεικτικό της γενικευμένης αυθαιρεσίας που λαμβάνει χώρα αυτές τις μέρες και στην Κοζάνη είναι το γεγονός ότι οι κατηγορίες τους ειπώθηκαν προφορικά χωρίς ούτε ακόμη και τώρα να έχει σχηματιστεί δικογραφία για κανέναν από αυτούς...

Πλιάτσικο στις κλεμμένες μας ζωές.

Τρίτη 9/12

Το βράδυ πλήθος οργισμένων μαθητών και νεολαίων, συγκεντρώνεται στην πλατεία της Κοζάνης. Μετά από μικροσυμπλοκές με τα Μ.Α.Τ. η πλατεία περικυκλώνεται από άντρες της ασφάλειας. Τελικός απολογισμός 37 προσαγωγές, κυρίως μαθητές που απλά βρέθηκαν στην ευρύτερη περιοχή του κέντρου όταν οι μπάτσοι πραγματοποιούσαν την "επιχείρηση οκούπα". Για 19 εξ αυτών σχηματίζεται δικογραφία. Οι περισσότεροι αντιμετωπίζουν σοβαρές κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος. Για σχεδόν 24 ώρες οι συλληφθέντες δεν είχαν καμία επαφή με γονείς και δικηγόρους. Τελικά, μετά από ένα όργιο ξυλοδαρμών, απειλών και απομόνωσης στο Α.Τ. Κοζάνης την Παρασκευή 12 Δεκέμβρη με σύμφωνη απόφαση εισαγγελέα και ανακριτή τρία άτομα προφυλακίζονται και βρίσκονται ήδη στις φυλακές Γρεβενών.

Τετάρτη 10/12

Στην κεντρική πλατεία Πτολεμαΐδας πραγματοποιείται συγκέντρωση και στη συνέχεια πορεία μαθητών που καταλήγει στο Α.Τ. Πτολεμαΐδας. Η οργή των παιδιών ξεχειλίζει εναντίον των δολοφόνων-αστυνομικών: αυγά, νεράντζια αλλά και πέτρες εκσφενδονίζονται εναντίων του κυρίου του τμήματος. Αφού η πορεία έχει τελειώσει, και ο κόσμος κινείται προς την κεντρική πλατεία, οι μπάτσοι πραγματοποιούν μέσα από τον σορό του πλήθους 12 προσαγωγές, η πλειοψηφία εξ αυτών μικροί μαθητές. Τελικά 7 άτομα (5 μαθητές και 2 ενήλικες) κατηγορούνται για αντίσταση, διακεκριμένη φθορά και εξύβριση. Τελικά με την διαδικασία του αυτοφώρου και μέσα σε ένα κλίμα κρατικής τρομοκρατίας οι δυο ενήλικες δικάζονται και καταδικάζονται σε 18 και 8 μήνες αντίστοιχα με αναστολή.

Όλες αυτές τις μέρες ο κρατικός μηχανισμός όπως σε όλη την επικράτεια έτσι και εδώ ξεγυμνώθηκε και φάνηκε περίτρανα το πραγματικό του πρόσωπο. Εισαγγελείς και αστυνομικοί προϊστάμενοι πασμένοι χέρι-χέρι σε μια μοναδική επιχείρηση καταστολής και καταπάτησης στοιχειωδών δικαιωμάτων, 14χρονοι μαθητές κρατήθηκαν στο τμήμα για πάνω από 24 ώρες, σωματική και ψυχολογική βία ασκήθηκε στους συλληφθέντες για να αποσπαστούν ψευδείς καταθέσεις, δεκάδες μπάτσοι όλων των ειδών στα δικαστήρια Κοζάνης σε ένα σόου χουντικών καταβολών όπου ακόμη και γονείς συλληφθέντων μαθητών προηπληκίστηκαν, συνοριοφύλακες με

πολιτικά εκτελούσαν χρέη ασφάλειας, γιατροί αρνήθηκαν να υπογράψουν εκθέσεις ξυλοδαρμών, κατασιραυτήγηση του ιατρικού απορρήτου.

Τα τελευταία χρόνια βιώνουμε την αστυνομική αυθαιρεσία και καταστολή δίχως όρια, αρχή και τέλος. Με το δεκανίκι της εξουσίας -τους δημοσιογράφους- να παίζουν το ρόλο του φερέφωνου χειραγωγώντας συνειδήσεις, με την εφαρμογή του τρομονόμου, με τον εξευτελισμό κάθε πτυχής της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, με τον κατακερματισμό της υπόστασης μας, με την υποβίβαση της οντότητας μας και αντί της αναγωγής της στο ό,τι πιο μοναδικό, την μείωση της σε ό,τι πιο αναλώσιμο-καταναλωτικό. Φτάσαμε στο χθες της Παρασκευής 5/12 που όλα αυτά ήταν κανόνες για να κινηθείς σε αυτή την κοινωνία.

Όλα αυτά όμως από το βράδυ του Σαββάτου 6/12 έδειξαν ότι μπορεί να αλλάξουν όταν αποφασίσαμε να ενώσουμε το εγώ στο εμείς, το μόνος στο αλληλέγγυος, το χώρια στο μαζί, όταν αποφασίσαμε να ξεδιπλώσουμε την ατομική οργή στο κουβάρι της κοινωνίας με υπερβατικούς και εξεγερσιακούς ορούς συλλογικά...

ας ενώσουμε τις μοναδικότητες μας σε ένα ελεύθερο αύριο

*Συνέβλεψη ενάντια στην παραπληροφόρηση
κείμενο απο κοζάνη-πτολεμαΐδα*

Μήνυμα απο το αγρίνιο

Δεν είναι μονό η εν ψυχρώ εκτέλεση του Αλέξη.
Είναι και οι εκατοντάδες εκτελέσεις ανώνυμων πάντα μεταναστών.

Οι δεκάδες εκκαθαρίσεις συντρόφων και αγωνιστών
με ποικίλους τρόπους.

Είναι οι «αυτοκτονίες» στο στρατό και στις φυλακές.

Είναι τα ψυχιατρεία και τα φάρμακα τους.

Είναι τα σχολεία και τα πανεπιστήμια που διαδίδουν
με βία την γλώσσα των κυρίαρχων ψεμάτων.

Είναι ο ατέρμονος εγκλεισμός σε χρόνια καταπίεση
και εκμετάλλευση.

Έχουμε γεμίσει μπαρούτι μέχρι τα αυτιά και ο Αλέξης άναψε
το φυτίλι.

Το Αγρίνιο η μικρή μας πόλη διαταράχτηκε.

Πάνε οι τράπεζες, πάει η εφορία, ο οτε, το δημαρχείο,
το Α.Τ.

Καλοκαιρινά και τα γραφεία του ΛΑΟΣ.

Καηκε και το μεγάλο χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Φέτος η καταπίεση μας δεν δέχεται τα στολίδια που θέλουν
να της επιβάλλουν.

Δε παζαρεύουμε
μια μίζερη ζωή.
Τίποτα λιγότερο
από τα πάντα

Συνάδελφοι εργαζόμενοι στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς,

το κείμενο γράφεται την Πέμπτη 11/12/2008, 6η ημέρα συνέχισης του γενικευμένου συγκρουσιακού κλίματος στους εγχώριους δρόμους. Εκεί όπου παράλληλα κινούνται λεωφορεία, τρόλεϊ, τραμ, ηλεκτρικός και μετρό, καθώς η συνεχής ροή του κόσμου δεν παύει, δείχνοντας πόσο αναγκαία είναι η μετακίνηση, αλλά και πόσο σκληρή είναι η αμετάκλητη εργασιακή κανονικότητα. Η συντεχνία του Κράτους μας διαβεβαιώνει ότι η μαζική μεταφορά του κόσμου και η εξυπηρέτηση αυτής της διαρκούς ανάγκης μας, αποτελεί δημόσιο αγαθό. Τα κρατικά και ιδιωτικά συμφέροντα δεν θα είναι ποτέ δημόσια. Γιατί τα δημόσια συμφέροντα μόνο μέσα από αμιγώς δημόσιες και κοινωνικές επιχειρήσεις θα μπορούσαν να προέρχονται.

Σε μία πραγματικότητα στην οποία ο χρόνος εργασίας μας δεν θα είχε ανταλλακτική αξία και οι προσφερόμενες υπηρεσίες δεν θα είχαν αντίτιμο σε μία κοινωνία στην οποία η εργασία δε θα ήταν εκβιασμός αλλά δραστηριότητα προς ικανοποίηση ιδίων. Στο σήμερα όμως η κυρίαρχη συνθήκη είναι ότι η εργατική μας δύναμη γίνεται εμπορεύσιμο υλικό και οι βασικές ανθρώπινες ανάγκες που ικανοποιούνται μέσα από την εργασία - όπως η ανάγκη για δημιουργία, προσφορά και αλληλεγγύη σε μία κοινότητα - υποκαθιστούνται από το ξεφτιλισμένο υποχρεωτικό ωράριο της εργασιακής εκμετάλλευσης (μισθωτής σκλαβιάς). Ένα ωράριο στο οποίο, ειδικά στις μεταφορές, κάθε συνάδελφος εργαζόμενος γνωρίζει ότι θα διανύσει σε καθημερινή βάση χιλιόμετρα, απομονωμένος στο τιμόνι του ή θα βρεθεί έγκλειστος σε κάποιο χώρο έκδοσης εισιτηρίων συλλέγοντας χρήματα για τον εργοδότη του. Γνωρίζουμε όλοι ότι θα πληρωθούμε ελάχιστα στο τέλος τού μήνα, ενώ τα «δημόσια» (sic) και ιδιωτικά αφεντικά μας θα κολυπήσουν στον πλούτο που εμείς παράγουμε.

Παράλληλα, το Υπουργείο Μεταφορών σε συνεργασία με τις διοικήσεις, αλλά και σε συνδυασμό με την ασθενή έως και μηδενική αντίδραση των γραφειοκρατικών σωμάτων του κλάδου, προχωράει σε περαιτέρω ιδιωτικοποιήσεις των επιχειρήσεων μαζικών μεταφορών που εντάσσονται στις ΔΕΚΟ, σε νομοθετήματα και τροπολογίες που δίνουν πάτημα στην διοίκηση να απολύει μαζικά και αδικαιολόγητα. Και αυτό, μέσα σε ένα γενικότερο πλέγμα επισφάλειας και εντατικοποίησης της παραγωγής όπου η απαράδεκτη ελαστικότητα των εργασιακών σχέσεων έρχεται να δέσει κόμπο με το «νέο φρούτο» της ατομικής διαπραγμάτευσης των όρων εργασίας μας. Κανένας μόνος του απέναντι στην εργοδοσία. Οι αυθαιρεσίες τους να συναντήσουν τη συλλογική απάντηση όλων των εργαζομένων.

Στη βάση αυτή, το κείμενο το οποίο διαβάζετε είναι προϊόν εργαζομένων που αυτές τις μέρες βρίσκονται στον κατειλημμένο χώρο της ΑΣΟΕΕ (ανοιχτό και προσιτό σε όλους). Εκεί όπου κάποιοι συνάδελφοί σας, από διαφορετικούς κλάδους, συζητούν, ζυμώνονται και ανταλλάσσουν τις εμπειρίες τους με φοιτητές, μαθητές, άνεργους, ανθρώπους που κάθε μέρα βιώνουν τη βαρβαρότητα της δουλειάς, του πανεπιστημίου, του σχολείου και της περιθωριοποίησης αντιστοίχως. Αυτοί που θάβονται μέσα στη λήσπη που εκτοξεύουν τα δελητία των 20:00 ως «κουκουλοφόροι» και «ταραχοποιοί που λεηλατούν την περιουσία του λαουτζκου». Δεν είναι εξωγήινοι αλλά κομμάτι αυτού του ίδιου του λαουτζκου. Πιθανώς, ο ίδιος ο συνάδελφός σας, αυτός με τον οποίον χαιρετίεστε καθημερινά ανοίγοντας και κλείνοντας έναν εργασιακό χώρο που ποτέ δεν οικειοποιούμαστε σαν εργαζόμενοι.

Όπως, σαν εργαζομένους, δε μας απασχολεί ιδιαίτερα η οικονομική ζημιά των αφεντικών, με την οποία τόσο πολύ έχουν καταπιαστεί τα ΜΜΕ, τόσο αξία δίνουμε και στη δήλωση του Εμπορικού Συλλόγου Αθηνών η οποία τα λέει όλα: «Δεν υπάρχει οικονομικό πρόβλημα για τα εμπορικά καταστήματα της Αθήνας αφού στην πλειονότητά τους είναι ασφαλισμένα». Στο δρόμο εκφράζεται η αλήθεια η οποία βρίσκεται μέσα στις ίδιες αυτές τις διαδικασίες, της δράσης και της ζύμωσης (σε μία προσπάθεια σύνδεσης όλων των κομματιών της κοινωνίας) και όχι στα χέρια δημοσιογράφων που προσφέρουν «ανιδιοτελώς» (sic) μία έτοιμη άποψη, άποψη της αστυνομίας, των πολυεθνικών, των ναών του πλούτου, των χρηματοπιστωτικών ηλστών (τράπεζες), του Κράτους και του Κεφαλαίου. Όλων αυτών που υπήρξαν οι μόνοι στόχοι επιθέσεων στα επεισόδια των τελευταίων ημερών. Αυτοί λεηλατούν τις ζωές μας και δεν θα εκφέρουν ποτέ λόγο που να τους βλάπτει περεταίρω. Δε θα νοιαστούμε ποτέ για τις τύχες τους, όπως ούτε αυτοί για τις δικές μας. Είναι μια μάχη που το δίκιο δε δίνεται, αλλά κερδίζεται. Κερδίζεται μέσα από αγώνες, αγώνες που διεξάγονται πραγματικά από εμάς για εμάς, σύμφωνα με τις ανάγκες και τις επιθυμίες του καθενός.

Συνάδελφοι εργαζόμενοι στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, να μην αφήσουμε το κλίμα των τελευταίων ημερών να εκτονωθεί. Το Κράτος και οι καπιταλιστές είναι στριμωγμένοι και η ανάγκη για απεργιακές κινητοποιήσεις (όσων αφορά εμάς) είναι πιο επιτακτική από ποτέ. Ας τους στριμώξουμε ακόμα παραπάνω. Αν δε δείξουμε αυτή τη στιγμή τη δύναμή μας, τότε θα τη δείξουμε; Γι' αυτό μιας και ο κλάδος των μεταφορών είναι ένας κλάδος ο οποίος μπορεί να δείξει άμεσα και μέγιστα τη δύναμη των εργαζομένων,

ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ:

- Αμεσοδημοκρατικές γενικές συνελεύσεις των ίδιων των εργαζομένων στα Μ.Μ.Μ. και ουσιαστική συνδιαμόρφωση απόψεων με επιπλέον στόχο την κήρυξη απεργίας στις 18/12 από κοινού με άλλους εργασιακούς κλάδους, ώστε η απεργία να έχει όσο το δυνατόν γενικό χαρακτήρα.
- Τον οριζόντιο συντονισμό των εργαζομένων όλων των υπηρεσιών μαζικής μεταφοράς (ΑΤΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ, ΟΣΕ, ΕΘΕΛ, ΗΛΠΑΠ, ΚΤΕΛ, τραμ, προαστιακός).
- Μικρές και επαναλαμβανόμενες στάσεις εργασίας ως σημεία πίεσης, ώστε να παραλύει κάθε τόσο το μεταφορικό δίκτυο

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ:

- Κοινωνικούς μισθούς ανεξαρτήτως απασχόλησης για να ζούμε όλοι αξιοπρεπώς και να ακυρωθεί ο διαχωρισμός που προωθεί η εργοδοσία του Κράτους και του Κεφαλαίου.
- Να ανακαλεστούν όλοι οι αντιασφαλιστικοί νόμοι. Κοινωνική ασφάλιση για όλους!
- Μόνιμη και σταθερή εργασία για όλους, μείωση των ωρών εργασίας με ταυτόχρονη αύξηση των αποδοχών.
- Να απελευθερωθούν όλοι οι συλληφθέντες! Να καταργηθεί ο τρομονόμος.
- Καμία αποκρατικοποίηση των ΔΕΚΟ.
- Πρακτική εφαρμογή του δημόσιου χαρακτήρα των υπηρεσιών μεταφοράς. Ελεύθερη μετακίνηση για όλους, όπως και θα έπρεπε να είναι.

ΑΣ ΠΑΡΟΥΜΕ ΠΙΣΩ ΟΤΙ ΜΑΣ ΑΝΗΚΕΙ

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ ΕΠΙΣΦΑΛΕΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΕΙΛΗΜΜΕΝΗ ΑΣΘΕΕ

ΑΠΪ ΤΗΗ "ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ"

Στο μετρό δεν βρίσκουμε πια ίχνος δυσφορίας που καθημερινά παρεμπόδιζε τις κινήσεις των επιβατών. Οι άγνωστοι συνομιλούν, δεν προσπερνιούνται. Συμμορίες σε μυστικά συμβούλια σε κάθε γωνία. Ευρεία μαζέματα στις λεωφόρους συζητάνε έντονα. Οι επιθέσεις συνεχίζονται απ'τη μία πόλη στην άλλη, απ'τη μία μέρα στην άλλη. Κι άλλο ένα στρατόπεδο λεηλατήθηκε και κήκε. Οι κάτοικοι ενός εκκενωμένου σπιτιού δεν διαπραγματεύονται πια με το δημαρχείο : το κατοικούν. Σε μια στιγμή διασύγειας ένας μάντζερ ηρέμησε τους υπαλλήλους τους σ'ένα meeting. Οι φάκελοι που περιλαμβάνανε τις προσωπικές διευθύνσεις όλων των αστυνομικών, χωροφυλακών και σωφρονιστικών υπαλλήλων χάθηκαν με αποτέλεσμα ένα κύμα μετακομίσεων άνευ προηγουμένου. Στο παλιό μπασάλικο-μπαρ του χωριού φέρνουνε το πλεόνασμα που παράγουνε και παίρνουνε ότι τους λείπει. Βρισκόμαστε επίσης για να κουβεντιάσουμε την γενική κατάσταση και το υλικό που χρειάζεται για το μηχανουργείο. Το ράδιο κρατάει ενήμερους τους εξεγερμένους για την υποχώρηση των κυβερνητικών δυνάμεων. Μια ρουκέτα ξεκοίλιασε το φρούριο της φυλακής. Αδύνατον να ειπωθεί αν πέρασε ένας μήνας ή πολλά χρόνια από τότε που ξεκίνησαν τα «γεγονότα».Ο πρωθυπουργός μοιάζει πολύ μόνος με τις επικλήσεις του για ηρεμία.

Απόσπασμα από το γαλλικό βιβλίο «η επερχόμενη εξέγερση» της Αόρατης Επατροπής (πρόκειται για το βιβλίο το οποίο συνέγραψαν και για το οποίο διώκονται συντροφοίλισες στη Γαλλία - υπόθεση σαμπισαζ στις σιδηροδρομικές

Κείμενο που μοιράστηκε στο ολυμπιακό χωριό

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΧΩΡΙΟ.

ζούμε στο επίσημο γκέτο της Αθήνας. πολλές φορές νοιώθουμε αποκομμένοι από τα γεγονότα και αυτό είναι λογικό. δεν είναι μόνο τα συρματοπλέγματα που μας περικυκλώνουν κι όλη αυτή η κανονικότητα κι η ομοιομορφία του ολυμπιακού χωριού. πώς να εξεγερθούμε μέσα σε μια μακέτα σαν αυτή εδώ; εδώ η οργή για τον 15χρονο αλέξη γρηγορόπουλο, θα χανόταν στους αχανείς, τους 'ναπολεόντειους' ευθείς δρόμους του 'χωριού'. θα μας κύκλωναν από παντού.

οι συμμαθητές σας βγήκαν στους δρόμους και συγκρούστηκαν με την αστυνομία και τα ματ για τον άδικο χαμό του αλέξη, και για όλα όσα χάνουμε καθημερινά και μας τα σκοτώνουν λίγο λίγο...αργά αργά...θα μπορούσε να είναι ένας από εσάς. θα σκεφτήκατε —ίσως και γί'αστείο-πως εδώ δεν έχει τίποτα να κάψουμε και να θέλαμε. όλα κλείνουν και ερημώνουν αντί να δημιουργούνται εστίες δράσης, πληροφόρησης και δικού μας πολιτισμού. δεν παίζει τίποτα. πραγματικά. βρισκόμαστε και τα λέμε στο κεντρικό ψιλικατζίδικο της ο4. οι πηλατείες μας είναι γυμνές, ξερές, βρώμικες και εγκαταλελειμμένεςδες από χρόνια, σαν πόλης φάντασμα. κι εμείς, νέοι, ψάχνουμε ένα μέρος συνεύρεσης, να βρεθούμε με φίλους, μακριά απ' το σπίτι, την τηλεόραση, τους γονείς. και δεν υπάρχει τίποτα...δε θέλουμε σώνει και ντε μια καφετέρια για να δίνουμε τα λεφτά μας, αληθιά σωστά εξοπλισμένες αθλητικές εγκαταστάσεις και γήπεδα, ζωντανές πηλατείες, πάρκα με πράσινο... όπως φανταζόμασταν, για να ξεχνάμε τον πόνο μας στην αρχή που μετακομίσαμε εδώ, ότι τουλάχιστον θα είχαμε καθαρό αέρα και πράσινο.

ακόσο το κράτος ξέρει πώς να χτίζει ζόροφο αστυνομικό τμήμα με κρατητήρια για τους μελλοντικούς παραβάτες του συστήματός τους, πως το βατοπέδιο κάνει πηλάτσικο, - γιατί αυτό είναι το πραγματικό πηλάτσικο, εδώ και αιώνες, και όχι τα αναλίσματα που πήραν κάποιοι απεγνωσμένοι μετανάστες, κάποιοι θερμόαιμοι πιταρικάδες και οποιοσδήποτε άλλος δεν είδε πως πίσω από αυτήν την εξέγερση υπάρχουν χρόνια απωθημένα, καθημερινές αδικίες και πολιτική στόχευση εν γένει - . τελοσπάντων, ο εκφυλισμός και ο πλεονασμός της 'χριστιανουσύννης' του βατοπεδίου και ο αλζονικός και φασίζων τρόπος της αστυνομίας και του κράτους, είναι μέρος της γενικευμένης σαπίλας του συστήματος εδώ και χρόνια.

θεωρούμε πως η οργή των νέων παιδιών είναι ανεξέλεγκτη, μα αυθόρμητη κι αστείρευτη. πώς μπορούμε να κρίνουμε τα παιδιά αυτά, που από τη μία, τα κατηγορούμε όλην αυτόν τον καιρό για αδιαφορία, που τα χαρακτηρίζουμε ως παιδιά του καναπέ, της τηλεόρασης και των videogames; πώς να τα κατηγορήσουμε για βανδαλισμούς, τη στιγμή που βγήκαν στους δρόμους επιτέλους;; να τα πάρουμε απ' τ' αυτί, να τα μαλώσουμε; λέγοντάς τους ποιοι είναι οι καλοί στόχοι για σύγκρουση και ποιοι οι κακοί...; ποιοι στόχοι έχουν άμεσο πολιτικό υπόβαθρο και ποιοι θα προκαλέσουν αρνητικά την κοινή γνώμη, που δεν είναι έτοιμη να δεχτεί τα ιδανικά μιας κοινωνίας που δεν έχει σχέση με αξίες χρήματος, αγοραπωλησίας, και οικονομικού συμφέροντος; αυτό που έχει τώρα σημασία είναι ότι κάποιοι μιλάνε για βιτρίνες, ενώ εμείς μιλάμε για ζωές.

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ
ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΠΕΙ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΣ ΛΕΞΗ. ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΕΙΝΑΙ
ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ**

**Η ΑΠΟΘΗΜΕΝΗ ΣΩΤΗΡΙΚΟΤΗΤΑ
ΔΕΝ ΕΙΠΕ ΑΚΟΜΑ ΤΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΗΣ ΛΕΞΗ**

Σε ψάχνω στα λαμπρά σφαγεία των δρόμων
Κυριακή, 14 Δεκέμβριος 2008

Σε ψάχνω στα λαμπρά σφαγεία των δρόμων

Μία ντουζίνα 15χρονοι, δύο ειδικοί φρουροί και τρεις πυροβολισμοί ήταν αρκετά για να σταματήσουν για λίγο τους λεητοδείκτες του αστικού χρόνου. Η υπόθεση της δολοφονίας του αλέξη γρηγορόπουλου και των γεγονότων που ακολούθησαν εγείρουν ζητήματα που φωτίζουν για ακόμη μία φορά τόσο τις αντιφάσεις της αστικής δημοκρατίας όσο και τις αφελείς κατακτήσεις της ανθρωπιστικής προπαγάνδας. Γιατί εκείνο το βράδυ στο άκουσμα της είδησης γνωρίζαμε πως δεν επρόκειτο για έναν απλό θάνατο, δεν επρόκειτο για μία απλή απώλεια ζωής. Τούτη η παρατήρηση δε θα μπορούσε παρά να μας αναγκάσει να εστιάσουμε στο γεγονός πως αυτός ο θάνατος συνιστούσε πρώτα απ' όλα μία απώλεια στα πλαίσια μίας πολιτικής σύγκρουσης, μίας σύγκρουσης που οι επόμενες μέρες βοήθησαν να φανεί πως δεν είναι παρά μια σχέση πολέμου. Προς τι, λοιπόν, η επιμονή στην ηλικία του θύματος; Προς τι η εστίαση στις αθώες καταβολές του και στις ακόμη πιο αθώες προθέσεις του; Η αστική οργή που εκφράστηκε ομόφωνα μέσα από τις συγχύσεις και τις εμμονές των ΜΜΕ αποδεικνύει πως εκείνο που δεν μπόρεσε να δεχτεί η ελληνική κοινωνία και κατ' επέκταση η αστική δημοκρατία είναι ο θάνατος ενός ανθρώπου ο οποίος δεν πρόλαβε να πάρει θέση σε αυτή τη σχέση πολέμου. Ενός ανθρώπου που δεν πρόλαβε ακόμη να συμβολοποιήσει και να νοηματοδοτήσει την ύπαρξή του και επομένως να υπερβεί την "αθωότητα" στην οποία οι επίσημοι διαχειριστές του πένθους τον ανάγκασαν να καθηλωθεί. Εξ' ου και θάνατος άδικος. Άδικο τέλος για μία ζωή που μόλις άρχιζε (πολιτικά) να διαμορφώνεται. Ακριβώς αυτό, όμως, είναι το σημείο στο οποίο θα όφειλε να σταθεί κανείς. Γιατί το να μη δέχονται τη διαχείριση (και στην ακραία της έκφανση και το θάνατο) μίας ζωής που δεν έχει ακόμη πολιτική χροιά αναιρεί προκλητικά το κυρίαρχο βιοπολιτικό αίτημα που εξαναγκάζει εδώ και τρεις αιώνες τη ζωική διάσταση να αναλάβει πολιτικό χρέος, εξαναγκάζοντας, δηλαδή, αυτούς που έτυχε να γεννηθούν "άλλοι" σε έναν καθ' όλα πολιτικό θάνατο.

Ο φόνος του αλέξη γρηγορόπουλου από το πιστόλι του μπάτσου επαμειβόνα κορκορέα ήταν, λοιπόν, μία εξαναγκαστική πολιτική τοποθέτηση για τον πρώτο και μία υπερήφανη πολιτική επίδειξη για το δεύτερο. Η δολοφονία αυτή απέδειξε, τελικά, πως δε χρειάζεται να πάρεις θέση σε αυτή τη πολιτική σχέση πολέμου για να πεθάνεις πολιτικά. Και αυτό είναι που εσκεμμένα διέφυγε από τους κρατικούς-αστικοδημοκρατικούς αισθητήρες. Ότι αυτός ο φόνος ήταν πρώτα απ' όλα μία πράξη πολιτική, ήταν η ίδια η πεμπτούσιά του κράτους ως πολιτικού σχηματισμού, σε πείσμα όλων εκείνων των αποπειρών να αναδειχθεί ο θάνατος του αλέξη σε απώλεια της φυσικής του, και μόνο, ζωής. Άσκοπες, επομένως, όλες οι προσπάθειες να αποδειχθεί η πραγματική τροχιά της σφαίρας. Άσκοπες και οι επιχειρήσεις να επιβεβαιωθεί η αθωότητά του ως τεκμήριο ενός άδικου θανάτου. Ο αλέξης γρηγορόπουλος πέθανε γιατί έζησε σε έναν κόσμο που μπορεί και εξαναγκάζει ακριβώς σε έναν τέτοιο θάνατο. Και αυτή είναι η ουσία τρύτης της απώλειας. Το γεγονός, δηλαδή, πως αυτό το βίαιο τέλος δεν μπορεί παρά να ανακαλεί την οργανωμένη έννομη βία βάσει της οποίας συστάθηκε. Και μέσα σε μία τέτοια πραγματικότητα δεν υπάρχει άδικο και δίκαιο τέλος για εκείνους που δεν μπορούν να έχουν μερίδιο σε τούτη τη σύσταση. Υπάρχουν μονάχα τρόποι του τέλους. Ο αλέξης βίωσε ίσως τον πιο βίαιο απ' αυτούς. Οι υπόλοιποι και οι υπόλοιποι απλώς θα συνεχίζουμε να βιώνουμε κάτι πιο ανάλαφρο και κάτι πιο υποσχόμενο. Ένα τέλος που ειρωνικά και παραπλανητικά θα μας υπενθυμίζει και τελικά θα μας πείθει πως ακόμη ζούμε. Γι' αυτό και τούτο τον κόσμο απερίγραπτα το μισούμε...

Το μίσος μας γι' αυτόν τον κόσμο δεν περιγράφεται!

ΕΧΟΥΜΕ
ΕΞΕΓΕΡΣΗ
ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
ΑΝΑΒΑΛΟΝΤΑΙ

ΚΥΡΙΑΚΗ
2
Μ

Για όσους είχαν την τύχη να το απολαύσουν, το θέαμα του φλεγόμενου χριστουγεννιάτικου δέντρου της πλατείας Συντάγματος.

κορυφαία στιγμή της μεγαλειώδους πορείας της Δευτέρας 8/12, περιείχε ένα σαφές μήνυμα: η καινούργια χρονιά είναι ήδη εδώ. Και -σε αντίθεση με την ανούσια παραδοσιακή πρωτοχρονιά- είναι καινούργια από κάθε άποψη. Οι άνθρωποι συναντιούνται επιτέλους πρόσωπο με πρόσωπο: όχι σε καφετέριες, σουπερμάρκετ, ή σε εργασιακούς χώρους, όχι πίσω από οθόνες ή μέσω κινητών τηλεφώνων, αλλά στους δρόμους, στις πλατείες, στις καταλήψεις σχολών, σχολείων και δημαρχείων, στους ολοένα και αυξανόμενους επανοικειοποιημένους χώρους. Όπου και συζητούν, επιτίθενται στους ένστολους δολοφόνους και βασανιστές, αποφασίζουν από κοινού τη δράση τους, στήνουν γιορτές, οργανώνουν τις επιθυμίες τους, εκφράζουν το μίσος τους για ό,τι μας κλέβει τη χαρά, ονειρεύονται έναν καλύτερο κόσμο. Με λίγα λόγια: επιτέλους ζουν.

Χρειάστηκε το αίμα ενός 16χρονου παιδιού, με την εν ψυχρώ δολοφονία του, για να σπάσει η σφραγίδα που συγκρατούσε σε ένα σχεδόν ασυνείδητο επίπεδο, όλη τη συσσωρευμένη οργή. Οργή για τις δεκάδες -ατιμώρητες, φυσικά από τη «δικαιοσύνη»- δολοφονίες ανθρώπων από ένστολους φονιάδες, για τους αναρίθμητους εξευτελισμούς και αναίτιους ξυλοδαρμούς στους οποίους επιδίδονται ατιμωρητί οι αστυνομικοί. Οργή για τον ολοένα αυξανόμενο ευτελισμό των ζωών μας, όπου τα εμπορεύματα κινούνται ταχύτατα ενώ οι άνθρωποι παραμένουν καθηλωμένοι στη δουλειά, στους χώρους κατανάλωσης και στον καναπέ τους. Για τη λεπλάτση των ταμείων, για τους μισθούς ψίχουλα, την ανεργία, τις πιεστικές δόσεις και τα πανάκριβα είδη πρώτης ανάγκης. Για τις κραυγαλέες κοινωνικές αδικίες, την λεπλασία του φυσικού κόσμου, για μια ζωή που όσο πιο πολύχρωμες γίνονται οι διαφημίσεις, τόσο πιο άχρωμη καθίσταται αυτή. Για τη μοναξιά, την απουσία ελεύθερων χώρων, για μια ζωή άνευ νοήματος. Για μια κοινωνία που δίνει προτεραιότητα στην ασφάλεια των εμπορευμάτων έναντι της ανθρώπινης ζωής.

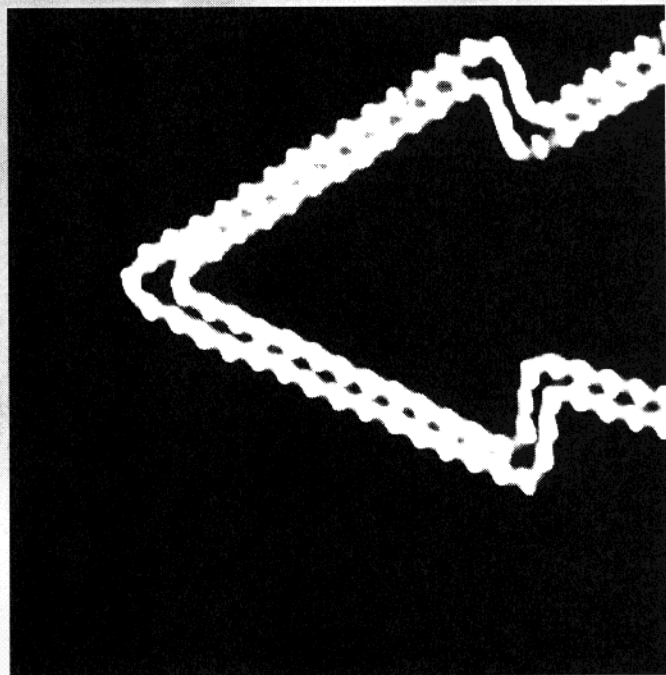
Οργή που ξεχύθηκε αυθόρμητα στους δρόμους όλων των πόλεων της Ελλάδας -και σύντομα όλης της ευρώνης- και είναι στο χέρι μας να μετουσιωθεί σε δημιουργικότητα, φαντασία, συλλογική προσπάθεια για τη δημιουργία εστιών όπου ένας πιο ελεύθερος κόσμος είναι εφικτός, μικρών οάσεων ανθρωπιάς, ζεστασιάς και αλληλεγγύης. Οάσεων που θα ξαναπρασινίσουν την έρημο της καθημερινής μας ζωής.

Τα παιδιά βρίσκονται καθημερινά στο δρόμο γιατί εκεί καταρρίπτουν τον εγκλεισμό τους σε μια ζωή γεμάτη εξετάσεις, έλεγχο, απομόνωση, έλλειψη συλλογικού παιχνιδιού (αλήθεια, ποιος βλέπει πλέον πιτσιρίκια να γεμίζουν τις πλατείες των μητροπόλεων;) και βιντεοπαιχνίδια. Στους δρόμους και στις καταλήψεις των σχολείων τους, σπάνε τα στεγανά της παιδικής ηλικίας στην οποία έχουν καταδικαστεί ερήμην και παίρνουν τις ζωές τους στα χέρια τους. Που οπλισμένα με πέτρες, απέναντι σε πάνοπλους ένστολους δολοφόνους, γράφουν τις ιστορίες του μέλλοντός μας.

Τα παιδιά δεν είναι μόνο τους. Καθημερινά στους δρόμους συναντιούνται με φοιτητές, παγιδευμένους σ' ένα μονόδρομο συνεχών εξετάσεων, άνεργους και χαμπλόμισθους, προορισμένους για μια ζωή στο περιθώριο, μετανάστες, που σε καθεστώς ημιπαρανομίας και ανύπαρκτων μεροκάματων ανταλλάσσουν τις ίδιες τις ζωές τους στα εργοτάξια-κάτεργα και στα πορνεία των μητροπόλεων. Με μαγαζάτορες, υπάλληλους, υψηλόμισθα και χαμπλόμισθα στελέχη, που επιτέλους δε μάχονται για μια μικροαύξηση, για λίγο πιο φανταχτερά προϊόντα, αλλά σπάνε την εξατομίκευσή τους και ενώνονται με τους συνανθρώπους τους επιτιθέμενοι συλλογικά και αλληλέγγυα σε όλα τα σύμβολα λεπλάτσης των ζωών τους. Νεολαίους γενικά, από τα πλούσια προάστια και από τα πλέον εξασθλιμένα, που διεκδικούν ζωή με όρους ανθρώπινους και όχι του εμπορεύματος, εδώ και τώρα (επιβεβαιώνοντας ότι όσο περισσότερη ζωή έχεις μπροστά σου τόσο πιο έτοιμος είσαι να τη ρισκάρεις για ένα καλύτερο κόσμο). Αλλά και ηλικιωμένους, καταδικασμένους όχι μόνο σε συντάξεις πείνας αλλά στην αναμονή ενός μοναχικού και αποξενωμένου θανάτου.

Και όλοι μαζί αποδεικνύουν περίτρανα, ότι ουσιαστικά δεν υπάρχει κανένας απολύτως σεβασμός για τους θεσμούς και τις αξίες που συνθλίβουν τις ζωές μας. Μόνο εξαναγκασμός. Και όταν αυτός ο εξαναγκασμός αρθεί, μέσω της διάχυτης περιφρόνησης του κατεξοχίν συμβόλου του, του αστυνομικού δηλαδή, τότε αποκαλύπτονται τα φυσιολογικά ανθρώπινα αισθήματα. Οι τράπεζες πυρπολούνται, τα αστυνομικά τμήματα, τα υπουργεία και τα

...τα όσα
...είχαν την
...τύχη να

πολυκαταστήματα βανδαλίζονται, κυρίως γιατί όταν αρθεί ο εξαναγκασμός που μας υποχρεώνει να τα δεχόμαστε, τότε το μόνο που έχουν να προσφέρουν είναι η σύντομη χαρά της καταστροφής τους.

Μέσα σε όλα αυτά, παρόλο που δε χτυπήθηκαν παρά ελάχιστα μικρά μαγαζιά, οι κυβερνώντες έχουν το θράσος να μιλάνε για ζημιές. Όταν σε συνεργασία με τους παπάδες του βατοπεδίου, της τοπλού και τόσων άλλων ληστρικών μονών, καταλήστεψαν τις από όλους μας. Μιλάνε για πλιάτσικο, όταν τα ασφαλιστικά ταμεία όπου καταθέτουμε το αίμα και τον ιδρώτα μας, πλιατσικολογήθηκαν από τους ίδιους. Ποιος μπορεί να κατηγορήσει άλλωστε μερικούς εξαθλιωμένους μετανάστες που βρήκαν την ευκαιρία να αποκτήσουν και αυτοί μερικά από τα αγαθά που υπόσχονται ευτυχία, ή και κάποιους καλοντυμένους κυρίους και κυρίες που έσπευσαν και αυτοί να απολαύσουν την κατανάλωση χωρίς αντίτιμο; Στην πλειοψηφία τους ωστόσο τα μαγαζιά σπάστηκαν ως σύμβολα κατεξοχήν εχθρικά. Ως απόρροια μιας διάχυτης περιφρόνησης για την απάτη του καταναλωτισμού. Και πλιατσικολογήθηκαν μόνο όσα δεν πρόλαβαν να καούν. Άλλωστε ό,τι κάπκε, από τα 50ευρα των ΑΤΜ μέχρι τα κινητά των πολυκαταστημάτων, δεν ήταν παρά υποσχέσεις. Δεν καταστράφηκε τίποτε χρήσιμο, παρά μόνο σύμβολα αποκλεισμού και εξαπάτησης.

Τα ΜΜΕ παράλληλα, σπέρνουν φόβο, που εξαναγκάζει σε μια ζωή η ασφάλεια της οποίας είναι εξαιρετικά όμοια με αυτή του θανάτου. Και μιλάνε ευθαρσώς για απουσία αιτημάτων από τους μαθητές, όταν η ίδια η απουσία ζωής δε μπορεί ποτέ να αποτελέσει αίτημα. Δε θέλουμε άλλωστε να μας ικανοποιήσουν κανένα αίτημα, δε θέλουμε κανένα διάλογο με τα κοινωνικά παράσιτα της βουλής και του κράτους. Θέλουμε να δημιουργήσουμε και να συνδιαμορφώσουμε εμείς, όλοι μαζί, τις συνθήκες για ένα πιο ελεύθερο κόσμο. Να πηγαίνουμε σουπερμάρκετ πολλοί μαζί και να πληρώνουμε όσα κρίνουμε εμείς ότι αξίζουν. Να αφήσουμε απλήρωτους τους λογαριασμούς και τις πιστωτικές μας κάρτες. Να καλέσουμε σε γενικές απεργίες και να δηλώνουμε άρρωστοι στις δουλειές μας κάθε φορά που έχει πορεία. Να βγαίνουμε στα μπαλκόνια και να καλούμε τους γειτόνους μας για βοήθεια κάθε φορά που βλέπουμε φασίστες (που έχουν ξαμολυθεί στους δρόμους των πόλεων αυτές τις μέρες) ή αστυνομικούς να χτυπάνε μετανάστες ή παιδάκια. Να στήσουμε λαϊκές συνελεύσεις. Να γιορμάσουμε τους ένστολους όπου τους βρίσκουμε, να χρησιμοποιούμε τα μέσα μαζικής μεταφοράς χωρίς εισιτήριο, να χαράξουμε μόνοι μας ποδηλατόδρομους.

Αλλά πάνω από όλα, να μη μείνουμε μόνοι, να μη μας αφήσετε μόνους. Ελάτε μαζί μας, στους δρόμους, στις κατελημμένες σχολές και δημαρχεία, να συζητήσουμε, να συνδιοργανώσουμε τις επιθυμίες και τις αρνήσεις μας. Να ανακαλύψουμε νέους δρόμους και να ξανακάνουμε δικούς μας τους παλιούς. Να ξηλώσουμε το μπετό που πνίγει τις πλατείες των πόλεων και, αφού το πετάξουμε στα ΜΑΤ, να φυτέψουμε λουλούδια, δέντρα και ζαρζαβατικά. Να ονειροπολήσουμε παρέα, να διαφωνήσουμε και να επικοινωνήσουμε. Να αφήσουμε τα παράσιτα του κράτους να τα βγάλουν πέρα μόνοι τους, να δούμε πως θα διατηρούν τα κότερά τους χωρίς εμάς να τους θρέφουμε. Να γιγαντώσουμε τις φωτιές που θα φωτίσουν τις πιο όμορφες γιορτές μας. Να ανακαλύψουμε και να εφεύρουμε τον κόσμο που θέλουμε να ζήσουμε. Για εμάς. Τους φίλους και τους αγαπημένους μας. Εμείς. Όλοι μαζί. Τώρα.

Στρατοαστυνομικά κήλινβιά Βιομηχανικές ζώνες
 Γιαλίστερά lifestyle Δικαστικά μέγαλα Μεσίτες εθνοεμπορίου
 Στα φανάρια των ηλωφόρων σταματούν μοναξιές δίχως διασταύρωση
 Παντού θηλιές μιας αμπιγιέ τεχνοκυριαρχίας
 Μια πόλη πεταμένη στην άκρη του δρόμου
 Άρρωση και ζητιάνα
 Και τόσο σιωπηλιά σιωπηλή
 Σα ρυτίδες γύρω απ' τα μάτια ενός τσακισμένου πρόσφυγα
 Συντεταγμένες της δύο, το αίμα κι η ανυπακοή
 Και μια κάννη στην άκρη της οθόνης του δεητίου των 8
 Ξυπνάς μέσα σε βάλτους γεμάτους απουσιοηόγια και ενάρετους πολίτες
 Γκρούπες περιφρούρησης τάξης πηαστικό χρήμα κι αριστερούς διανοούμενους
 Το φάντασμα της ελευθερίας βρέθηκε σκοτωμένο στο κελάρι
 Κάθε μέρα η ίδια στιγμή ακολουθία: ηρωί-θάνατος-βράδυ-θάνατος-ηρωί
 Στο τρώληϊ για τη δουλειά βλέπεις φρέσκιες ανθρωπομηχανές
 Οι χειρολαβές γέμισαν ηλωμένα ερυθρά αιμοσφαίρια
 Και τα καθίσματα στο μετρό πότισαν από δάκρυα κουρδιστά
 για μια χαμένη ευτυχία

Όταν οι άνθρωποι γίναν δέκτες κεφαλαιαγορών
 Και τα παιχνίδια στις γειτονιές παγιδευμένες ωρολογιακές βόμβες
 Όταν τα πρόσωπά μας γίναν βομβαρδισμένα τοπία
 Ήρθε ο καιρός
 Τα άγουρα χέρια μας κοφτερά στιλέτα καρφώνουν το σκοτάδι
 Άμορφες λάμπεις κάτω από έναν μαύρο νυχτερινό ουρανό
 Ένας νεκρός που είναι ζωντανός
 Και χιλιάδες ζωντανοί που είναι νεκροί
 Τα παιδικά όνειρα θέριεψαν μέσα σε πυριτιδαποθήκες
 Και γέμισαν με πέτρες απ' τα προαύλια της ψευτιάς σας
 Συναντηθήκαμε εκεί που τέμνεται η αλήθεια με την οργή
 Πίσω από τα διάπυρα οδοφράγματα
 Μέσα σε κύματα ωκεανών
 Πάνω στο μαγικό θέατρο του κοινωνικού πολέμου
 Γιατί η ειρήνη σας έχει σχήμα περιστρόφου Luger P-08
 Η αστική δημοκρατία σας ζέχνει αποσύνθεση
 Πυρπολούμε με τις φηόγες της κουρσάρικης θηλψης μας το σάπιο σας μηδέν
 Σπάμε τις βιτρίνες του καταναλωτικού σας τίποτα
 Φτύνουμε κατάμουτρα τους ταγούς της εκμετάλλευσής μας
 Ακούμε τον επιθανάτιο ρόγχο απ' το καθεστώς σας
 Και φτιάχνουμε με πάθος το τελειότερο έργο τέχνης
 Τη Ζωή